

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 342 ΔΡΧ. 200

ΕΛΣΙΝΚΙ:

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ Η Ρωσία ρυθμιστής της ευρωπαϊκής πολιτικής στην Κύπρο, το Αιγαίο, την Τουρκία

Η Ενωμένη Ευρώπη κατάπιε ταυτόχρονα τρεις ωρολογιακές βόμβες. Μέσα στο στομάχι της θα αναδεύονται από δω και μπρος η διασπασμένη Κύπρος, το Αιγαίο και το Κουρδικό. Ο μεγάλος εσωτερικός ρυθμιστής όλων αυτών, η ρώσικη διπλωματία, θα δοκιμάζει την συνοχή αυτού του πολιτικά ηλίθιου, βραδυκίνητου και δίχως χαρακτήρα οικονομικού γίγαντα που λέγεται Ενωμένη Ευρώπη και σε κάθε περίπτωση θα εξασφαλίζει όποτε θέλει την πολιτική του παράλυση. Ιδιαίτερα η είσοδος της Κύπρου θα ισχυροποιήσει στο έπακρο το προτεταμένο χέρι της ρώσικης διπλωματίας μέσα στην Εν. Ευρώπη που είναι η Ελλάδα των Σημίτη - Γ. Παπανδρέου. Σε λίγα χρόνια, αν όλα πάνε καλά για το Κρεμλίνο, το ορθόδοξο τόξο θα διαθέτει δύο ψήφους μέσα στις ευρωπαϊκές συναντήσεις κορυφής.

Ο ΗΛΙΘΙΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ
Ασφαλώς ο ηλίθιος και χοντρό-

πετσος γίγαντας δεν καταλαβαίνει τίποτα από όλα αυτά. Ού-

τε θα πρόσεξε, ούτε θα τον ένοιαζε που ο μόνος ευρωπαίος ηγέτης, η μόνη ευρωπαϊκή κυβέρνηση, το μόνο ευρωπαϊκό κυβερνητικό κόμμα που ως τα τώρα δεν βρήκε να πει ούτε μια κουβέντα ενάντια στη ρώσικη κτηνωδία στην Τσετσενία είναι ο Σημίτης, η κυβέρνησή του και το ΠΑΣΟΚ. Εκείνο που ξέρεi η ηλίθιος γίγαντας είναι ότι οι πιο αφοσιωμένοι δυτικόφιλοι σ' αυτή την αντιδυτική χώρα που λέγεται Ελλάδα είναι το ηρωικό δίδυμο του χαμογελαστού πρωθυπουργού της και του συνεσταλμένου και ευγενικού μέχρι αγιότητας υπουργού του των Εξωτερικών. Ούτε θέλουν να σκέφτονται αυτή την

ιδιορρυθμία οι δύο αυτοί να είναι δυτικοί αλλά όλο τους το κόμμα να είναι με τη Σερβία, με το ΡΚΚ, με τους κατσαπλιάδες χοτζικούς της Αλβανίας και να διαδηλώνει ενάντια στις ΗΠΑ και τη “νέα τάξη” με όλους τους άλλους αντιδυτικούς.

Πραγματικά συγκινημένη η Ευρώπη γι' αυτό το θαύμα και ανίκανη μήπως έρθουν τίποτα χειρότεροι νεομεσαιωνικοί εθνικιστές στη θέση του, έδωσε σ' αυτό το δίδυμο ότι ζητούσε. Και το πιο βασικό από όσα ζητούσε ήταν η ένταξη της Κύπρου δίχως προηγούμενα να έχει λυθεί το Κυπριακό.

Για μήνες και για χρόνια ολό-

κληρα οι ευρωπαϊκές χώρες αντιστέκονταν σ' αυτήν την ολότελα παράλογη απαίτηση. Ποιος διακρατικός πολιτικός οργανισμός θα δεχόταν σαν νέο συστατικό του ένα κράτος σαν την Κύπρο που ενσωματώνει μια από τις πιο οξυμένες, πιο παρομιωδώς περίπλοκες και ιστορικά άλυτες εθνικές αντιθέσεις στον πλανήτη; Είναι δυνατό να έχει στοιχειώδη υγεία η διεύρυνση ενός χαλαρού πολιτικού οργανισμού με έ-

συνέχεια στη σελ. 8

ΣΗΑΤΛ-ΠΟΕ σελ.4

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Φίλοι αναγνώστες και συνδρομητές, εδώ και αρκετό καιρό σας στέλνουμε την εφημερίδα μας συχνά ακόμα κι αν δεν έχετε πληρώσει τη συνδρομή για την αποστολή της, θεωρώντας ότι είναι πιο σημαντική η ενημέρωσή σας. Αυτό το οικονομικό βάρος έπρεπε όλο αυτό το διάστημα να το σηκώσουν οι σύντροφοί μας και οι φίλοι μας. Για μια περίοδο αυτό ήταν αναγκαίο γιατί για να στηριχτεί κανείς μια θέση, μια άποψη πρέπει πρώτα να τη γνωρίσει, να την πιστέψει, να πειστεί γι' αυτή και μετά να τη στηρίξει με οποιοδήποτε τρόπο. Η Νέα Ανατολή δεν είναι μια οποιαδήποτε εφημερίδα, αλλά ένα κομματικό όργανο μάχης ιδεών

συνέχεια στη σελ. 7

ΞΕΠΕΡΑΣΑΝ ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

Εξαφανίζουν το Γκρόζνι από το χάρτη

Στις 6 Δεκέμβρη τα ρώσικα αεροπλάνα, που είχαν βομβαρδίσει ανηλεώς το Γκρόζνι τις προηγούμενες μέρες, πέταξαν προκηρύξεις υπογεγραμμένες από τη ανώτατη ρώσικη στρατιωτική διοίκηση που έλεγαν:

“Το κείμενο αυτό απευθύνεται στους υπερασπιστές του Γκρόζνι που διατηρούν τη λογική τους. Είσατε περικυκλωμένοι, όλοι οι δρόμοι προς το Γκρόζνι έχουν αποκλειστεί, δεν έχετε καμιά ελπίδα να νικήσετε. Η ρώσικη στρατιωτική διοίκηση σας δίνει μια τελευταία ευκαιρία. Η δίοδος της περιοχής Περβομάσκογιε θα παραμείνει ανοιχτή ως τις 11 Δεκεμβρίου. Σε όσους εγκαταλείψουν το Γκρόζνι θα προσφερθεί στέγη, τροφή, φάρμακα και-το κυριότερο- ζωή. Όσοι παραμείνουν θα θεωρηθούν ως ληστές και τρομοκράτες και θα εξολοθρευτούν από το πυροβολικό και την αεροπορία. Δεν θα υπάρξουν άλλες διαπραγματεύσεις. Όλοι όσοι δεν εγκαταλείψουν την πόλη θα εξολοθρευτούν”.

Αυτή η επίσημη διακήρυξη εθνοκάθαρσης και γενο-

κτονίας του τσετσένικου λαού ξεπερνάει σε κυνισμό τα ναζιστικά εγκλήματα και ίσως δεν έχει υπάρξει παρόμοια της στην ιστορία για το άδειασμα μιας ολόκληρης πόλης. Μπορεί μόνο να φανταστεί κανείς τι συμβαίνει στις υπόλοιπες πόλεις και χωριά, όσα έχουν μείνει ακόμα όρθια, σ' ολόκληρη την Τσετσενία. Ταυτόχρονα αυτό το τελεσίγραφο αποτελεί μια πολιτική ήττα για τους ρώσους Χίτλερ που αναγκάστηκαν να αποκαλύψουν την αντιδραστική τους φύση σε όλους τους λαούς του κόσμου. Η τιμή ανήκει ολότελα στη σχεδόν “παράλογη”, λυσσασμένη, θαυμάσια και μεγαλειώδη αντίσταση των Τσετσένων που όλος ο κόσμος παρακολουθεί με ευλάβεια. Μια τέτοια αντίσταση μόνο ένα ολοκληρωμένο έθνος με βαθιά πίστη στην ανεξαρτησία του μπορεί να δώσει.

Όπως ήταν φυσικό η γαλήνια υποχωρητικότητα της Δύσης τάρχηκε και οι αντιδράσεις που ξέσπασαν έφεραν την Ευρώπη επικεφαλής στις αυστηρές ανακοινώσεις καταδίκης του τελεσίγραφου αλλά μόνο η εκπρόσωπος του γαλλικού υπουργείου εξωτερικών Αν

συνέχεια στη σελ. 2

ΞΕΠΕΡΑΣΑΝ ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

συνέχεια από τη σελ. 1

Γκαζό Σεκρέ μίλησε για το ενδεχόμενο επιβολής κυρώσεων στη Μόσχα που θα αποφασίζονταν στην ευρωπαϊκή σύνοδο του Ελσίνκι. Οι ΗΠΑ με το στόμα του φιλορώσου Κλίντον φέρθηκαν διαπαιδαγωγητικά και προειδοποίησαν τη Ρωσία ότι "θα πληρώσει ακριβό τίμημα για τις ενέργειες της αυτές και κάθε μέρα που περνάει βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στο τέλμα που θα αυξήσει τις εξτρεμιστικές ενέργειες και θα διαβρώσει τη θέση της στον κόσμο. Ο πληθυσμός στην Τσετσενία είναι σε τραγική κατάσταση. Η μάχη της Ρωσίας κατά της τρομοκρατίας είναι σωστή αλλά οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται είναι λάθος και είμαι σίγουρος ότι είναι μη αποτελεσματικές" και συνέχισε καταδικάζοντας το τελεσίγραφο λέγοντας ότι οι ηλίκιωμένοι, ασθενείς, τραυματίες και άλλοι αθώοι πολίτες δεν μπορούν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους (Εξπρές, 7/12). Αυτή την πονηρή γραμμή κάλυψης της Ρωσίας είχε επιβεβαιώσει και η υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ Ολμπράιτ στις 24 Νοέμβρη λέγοντας: "Το μόνο πράγμα που δεν θα πρέπει να γίνει είναι να ξανακάνουμε τη Ρωσία εχθρό. Είναι απαραίτητο να έχουμε μια καλή σχέση με τη Μόσχα".

Η ίδια τόνισε επίσης ότι "είναι πολύ σημαντικό να διαχωρίσουμε" τα γεγονότα στην Τσετσενία με την υποστήριξη που δίνουν οι ΗΠΑ στη χρηματοδότηση της Ρωσίας από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, όσο και από την απευθείας οικονομική βοήθεια που δίνουν στους Ρώσους για την ασφάλεια του πυρηνικού τους οπλοστασίου. "Εμείς θεωρούμε πως είναι πολύ σημαντικό να υπάρξει οικονομική σταθερότητα στη Ρωσία για τα εθνικά μας συμφέροντα" (Αυγή, 26/11). Ακριβώς μ' αυτά τα πυρηνικά που οι ΗΠΑ πληρώνουν τη Ρωσία για να μην τα χρησιμοποιήσει ενάντια στη Δύση απείλησε ο Γέλτσιν μέσω Κλίντον όσους βγάζουν γλώσσα στους νέους τσάρους από την Κίνα. Όχι τυχαία. Την ώρα των πιο μεγάλων αντιδράσεων, κυρίως από την Ευρώπη, επισκέπτεται την Κίνα για να αντιτάξει το ρωσοκινέζικο χιτλερικό άξονα. Ο Γέλτσιν δήλωσε χαρακτηριστικά: "Ο Κλίντον άσκησε χθες πιέσεις στη Ρωσία. Προφανώς ξέχασε για ένα δευτερόλεπτο, για ένα λεπτό, για μισό λεπτό τι είναι η Ρωσία, ότι η Ρωσία διαθέτει ένα πλήρες πυρηνικό οπλοστάσιο. Θέλω να πω και μέσω εσάς (σ. των δημοσιογράφων) στον Κλίντον: Ας μην ξεχνιέται σε ποιον κόσμο ζει. Αυτό Δε συνέβη και ούτε θα συμβεί, ώστε αυτός μόνος να υπαγορεύει σε όλο τον κόσμο πως να ζει. Ο πολυπολικός κόσμος είναι η βάση των πάντων. Δηλαδή έτσι όπως συννενοηθήκαμε με τον πρόεδρο

Ζιανγκ Ζεμίν, εμείς θα υπαγορεύουμε στον κόσμο και όχι μόνο αυτός" (Ριζοσπάστης, 10/12). Η Τσετσενία δείχνει τι "υπαγορεύεις" θα κάνουν οι ρωσοκινέζοι ιμπεριαλιστές στον κόσμο. Δεν ήταν παρά η Κίνα, το μόνο κράτος στον πλανήτη, που υποστήριξε ανοιχτά το ρωσικό τελεσίγραφο προηγούμενα. Με ανακοίνωση του κινέζικου υπουργείου εξωτερικών στις 7 Δεκέμβρη: "Η κινέζικη πλευρά αντιλαμβάνεται και υποστηρίζει τις προσπάθειες που κάνει η Ρωσία να διατηρήσει την εθνική της ενότητα και την εδαφική της ακεραιότητα" (Βήμα, 8/12).

Πως απάντησε σ' αυτό το ηχηρό χαστούκι ο βρωμερός Κλίντον; "Δεν νομίζω ότι είχε λησμονήσει ότι η Αμερική ήταν μια μεγάλη δύναμη όταν έδειξε ότι διαφωνεί με αυτό που εγώ έκανα στο Κόσσοβο. Ας μη μιλήσουμε για όσα δηλώνουν οι ηγέτες και για όλες αυτές τις επικρίσεις. Ας μείνουμε καλύτερα σε αυτό που κάνει η Ρωσία. Αν έχει άδικο ή δίκιο, αν αυτό θα επιτύχει ή όχι και το ποιες θα είναι οι συνέπειες. Εγώ δεν συμφωνώ με αυτό που συμβαίνει (στην Τσετσενία) και νομίζω ότι έχω καθήκον να το πω"!!! (Αυγή, 10/12)

Η Ρωσία γνωρίζει την αθλιότητα του δυτικού ιμπεριαλισμού και τους ηγέτες του. Άλλος ένας συνήγορος της είναι και ο γενικός γραμματέας του ΝΑΤΟ, Τζορτζ Ρόμπερτσον που τοποθετήθηκε εκεί από την αρχή ενώ ήταν γνωστός φιλορώσος. Σε συνέντευξη του στη βελγική εφημερίδα "Λε Σουάρ" υποστηρίζει ότι οι ρώσοι "δεν είχαν άλλη εναλλακτική λύση από το να αποκαταστήσουν την τάξη" στην Τσετσενία, λόγω της πλήρους κατάλυσης του νόμου και των "τόσο φρικαλέων" που σημειώνονται σ' αυτήν. "Η Ρωσία αντιμετωπίζει την Τσετσενία με ένα τρόπο πολύ διαφορετικό από αυτόν που ακολουθούσε εδώ και δυο χρόνια. Είναι πολύ πιο συνετή. Σύμφωνα με τις πληροφορίες που διαθέτουμε, η τελική επίθεση κατά του Γκρόζνι που είχε σημειωθεί την τελευταία φορά ήταν κάτι διαφορετικό από αυτό που συμβαίνει τώρα. Φρόντισαν επίσης να εξηγήσουν στην κοινή γνώμη και πως η κατάσταση έγινε τόσο σοβαρή. Η Τσετσενία αποτελεί τμήμα της Ρώσικης Ομοσπονδίας. Από την πλευρά του το Κόσσοβο έχαιρε κάποιας αυτονομίας. Και προσαρτήθηκε βίαια από τον Μιλόσεβιτς, που έσπειρε τη βία." (στο ίδιο, 8/12). Αυτό το κτήνος είναι αρχηγός του ΝΑΤΟ, ένας κνίτης και τίποτα παρακάτω.

Μια παράλυτη Δύση λοιπόν που κιόλας από την πρώτη ρωσική εισβολή αντάμειψε τη Ρωσία με τα δάνεια του ΔΝΤ και που την έκανε μέλος του Συμβουλίου της Ευρώπης την ώρα που αιματοκυλούσε την Τσετσενία το 1995. Σήμερα τηρεί την ίδια αισχρή στάση. Τα λεφτά που η Ρω-

σία βρήκε για να εισβάλει στην Τσετσενία, αλλά όχι για να θρέψει το λαό της, είναι από τα πουγκιά των Δυτικών που εισρέουν στα ταμεία της. Ακόμα κι αυτή η προγραμματισμένη αναβολή της σημερινής δόσης του ΔΝΤ δεν συνδέεται καθόλου με την Τσετσενία, αλλά με τους οικονομικούς όρους που δεν τήρησε. Μόνο ο πολιτικός νάνος που λέγεται Ευρώπη τηρεί σήμερα έστω στα λόγια μια κάποια ανεκτή στάση για την Τσετσενία. Αλλά η Ευρώπη δεν μπορεί να κινηθεί χωρίς τις ΗΠΑ. Το μόνο που τολμά να κάνει είναι να βγάζει ανακοινώσεις. Όσο για τον Τρίτο Κόσμο μοιάζει ανήμπορος. Όλες οι εξελίξεις κρίνονται στο Γκρόζνι και στην Τσετσενία. Εκεί στις κάνες των τσετσένικων ντουφεκιών και στο απαράμιλλο θάρρος του τσετσένικου λαού κρίνεται το πότε θα ξεσπάσει ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος.

Το ναζιστικό τελεσίγραφο των Ρώσων φανερώνει την αδυναμία τους να μπουν σε έναν πόλεμο μέσα στο Γκρόζνι όπου τη μάχη πια θα τη δώσει το πεζικό, μια μάχη σώμα με σώμα, σπύτι με σπύτι, υπόγειο με υπόγειο, χάλασμα με χάλασμα. Γι' αυτό και φρόντισαν ταυτόχρονα με το τελεσίγραφο να αφήσουν να εννοηθεί ότι δεν θα το εφαρμόσουν αμέσως. Αυτό που φοβούνται είναι οι μεγάλες απώλειες σε ανθρώπινο δυναμικό που θα διαλύσουν την ομοφωνία του ρωσικού λαού στα εγκλήματα τους. Όταν τα φέρετρα θα αρχίσουν να επιστρέφουν στη Ρωσία θα αρχίσει η γκρίνια και οι διαφωνίες. Όσο και να προσπαθούν να κρύψουν τους θανάτους ρώσων στρατιωτών η αλήθεια θα έρθει στο φως. Στα τέλη Νοέμβρη κοντά στην πόλη Ουρούς Μαρτάν, που τώρα έχει καταληφθεί, πάνω από 250 ρώσοι έπεσαν νεκροί όταν η μονάδα τους περικυκλώθηκε από την τσετσένικη αντίσταση. Η πόλη αυτή στην πρώτη ρωσική εισβολή έμεινε σχεδόν ανέπαφη μια που αποτελούσε βάση της "ρώσικης" αντιπολίτευσης στον Ντουντάγιεφ, τον δολοφονημένο από τους ρώσους πρόεδρο της Τσετσενίας. Σήμερα καταλήφθηκε σχεδόν δυόμιση μήνες μετά την ρωσική εισβολή. Στη Μόσχα στα γραφεία της Επιτροπής των Μανάδων Στρατιωτών υπάρχουν κάθε μέρα συγγενείς που ζητούν να μάθουν πληροφορίες για τους δικούς τους. Η Ίντα Κουκλίνα, υπεύθυνη της Επιτροπής βρέθηκε στον Καύκασο στα μέσα του Νοέμβρη και είδε μια διαφορετική εικόνα από την προπαγάνδα που δείχνει η ρωσική τηλεόραση. Επισκέφτηκε νοσοκομεία, μίλησε σε στρατιώτες, άρρωστους και τραυματισμένους. Περιέγραψε πτώματα που περιμένουν αναγνώριση στο στρατιωτικό νεκροτομείο του Ροστόβ. Πηγαίνοντας στη βάση του Μοζντόκ συνάντησε τα αεροπλάνα να φορτώνουν και να ξεφορτώνουν δε-

κάδες νεκρούς και τραυματίες κάθε μέρα. Εξαιτίας του χειμώνα και της αξιοθρήνητης υγιεινής πολλοί αρρωσταίνουν και ήδη έχουν εμφανιστεί τα πρώτα κρούσματα ηπατίτιδας και πνευμονίας.

Μερικές δυνάμεις του Υπουργείου Εσωτερικών βρίσκονται σε χειρότερη κατάσταση. "Στο Τομς, ήταν πεινασμένοι, βρώμικοι και φυσικά εξουθενωμένοι. Το ηθικό τους ήταν πεσμένο. Εμφανίστηκαν εντελώς χαμένοι, απογοητευμένοι και χωρίς καμιά ελπίδα για την τύχη τους. Πολύ διαφορετικά από την εικόνα του ενθουσιασμού που βλέπουμε στην τηλεόραση" (Russia Journal, 6-12/11). Και να φανταστεί κανείς ότι αυτοί οι στρατιώτες, σύμφωνα με τον πρωθυπουργό Πούτιν, πληρώνονται 1.000 δολάρια τη μέρα.

Η πληροφόρηση για τον πόλεμο φιλτράρεται και δίνεται από το νεοδημιούργητο "Ρώσικη Υπηρεσία Ενημέρωσης" και από τη στρατιωτική διοίκηση. Σχεδόν κανένας δυτικός ή ανεξάρτητος ρώσος δημοσιογράφος δεν επιτρέπεται να βρίσκεται στο μέτωπο. Η εργασία των ανθρωπιστικών και μη κυβερνητικών οργανώσεων (ΜΚΟ) ανθρωπίνων δικαιωμάτων παρεμποδίζεται. Η πρόσβαση των Ηνωμένων Εθνών και παρατηρητών των ΜΚΟ απαγορεύεται στην περιοχή. Οι ρώσοι δεν θέλουν μάρτυρες για τα εγκλήματα τους.

Στο Γκρόζνι η κατάσταση είναι δραματική. Χωρίς νερό, ηλεκτρικό και θέρμανση το 80% των κτιρίων έχουν ισοπεδωθεί. Οι κάτοικοι του ζουν στα υπόγεια και μετά το τελεσίγραφο νέο κύμα προσφύγων κατευθύνεται κάθε μέρα προς τη γειτονική Ινγκουσετία που ήδη φιλοξενεί γύρω στους 230.000 Τσετσένους. Μερικοί που δεν αντέχουν τις άθλιες συνθήκες επιστρέφουν στην Τσετσενία από τις αρχές Δεκέμβρη παρά τους συνεχείς ρωσικούς βομβαρδισμούς. Οι λεγόμενοι διάδρομοι ασφαλείας που οι ρώσοι αφήνουν για να περάσουν οι πρόσφυγες είναι πολύ μακριά από το να δικαιολογούν το όνομα τους. Συχνά οι φάλαγγες των προσφύγων γίνονται στόχος βομβαρδισμών. Στις αρχές Δεκέμβρη μια τέτοια φάλαγγα ξεκινούσε από το Γκρόζνι. Ήταν εφτά αυτοκίνητα και ένα λεωφορείο με λευκές σημαίες. Στα νότια της πόλης τους σταμάτησαν στο ρωσικό σημείο ελέγχου. Ρώσικες δυνάμεις με κουκούλες τους πλησίασαν και άνοιξαν πυρ από κοντινή απόσταση. Μια σφαίρα βρήκε το ντεπόζιτο του λεωφορείου και έγινε έκρηξη. Σαράντα Τσετσένιοι σκοτώθηκαν και από τη φάλαγγα μόνο το ένα αυτοκίνητο σώθηκε, αυτό της Ταϊσα Αιτταμίροβα και όσοι ήταν μέσα. Σήμερα, σε νοσοκομείο της Ινγκουσετίας περιέγραψε την παραπάνω επίθεση: "Υπήρχαν πτώματα παντού. Τα περισσότερα θύματα ήταν γυναίκες" (Ράδιο Λί-

μπερτι, 4/12).

Κατά τους υπολογισμούς βρίσκονται στο Γκρόζνι περίπου 20.000 με 30.000 και απ' αυτούς 4.000 Τσετσένιοι αποτελούν την μάχιμη δύναμη. Οι Ρώσοι συνηθίζουν να αναγγέλλουν την κατάληψη πόλεων με στόμφο και να δηλώνουν ότι θα σβήσουν το Γκρόζνι από το χάρτη. Όμως τίποτα δεν έχει κριθεί ακόμα. Σύμφωνα με ένα Βέλγο φωτογράφο που είδε τους Τσετσένους να αποχωρούν από το Αργκούν, ανατολικά του Γκρόζνι, είπε ότι έκαναν συντεταγμένη υποχώρηση όταν τελείωσαν τα πυρομαχικά τους (Εκόνομιστ, 11/12). Ανάλογες υποχωρήσεις έχουν γίνει και σε άλλες πόλεις. Οι Τσετσένιοι αυτό που χρειάζονται είναι όπλα και κυρίως αντιαεροπορικά για να αντιμετωπίσουν τη ρωσική αεροπορία. Ωστόσο κανείς δεν είναι διατεθειμένος να τους τα δώσει. Παρ' όλα αυτά το Γκρόζνι θα αποτελέσει μια έκπληξη για τους ρώσους Χίτλερ. Κανένας πόλεμος δεν κρίθηκε από την αεροπορία και το πυροβολικό. Όσο και να θέλουν να το αποφύγουν οι ρώσοι θα αναγκαστούν στο τέλος να ριξουν στη μάχη το πεζικό. Αλλά εκεί θα συναντήσουν τις πιο δυσάρεστες εξελίξεις. Η παλλαϊκή αντίσταση στο Γκρόζνι μέσα και κάτω από κάθε σπιθαμή γης θα κάνει αυτή την πόλη παγκόσμιο σύμβολο ενάντια στο ρωσικό ιμπεριαλισμό. Κανένας λαός δεν παραδίνει την πόλη του αμαχητί σε ναζιστές, πόσο μάλλον οι Τσετσένιοι.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
 150ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
 Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
 Χαλκοκονδύλη 35
 5ος όροφος Τ.Θ. 8371
 Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
 Τηλ.-Φαξ. 5232553
 Ετήσια συνδρομή: 5.000
 Εξαμηνιαία: 2.500

ΣΧΟΛΕΙΑ

Σε αδυναμία η νέα έφοδος του σοσιαλφασισμού

Η φετινή επίθεση του σοσιαλφασισμού στα σχολεία δεν πάει καλά. Τη στιγμή που γράφουμε οι καταλήψεις σαν κεντρική μέθοδός τους έχουν στασιμότητα. Η εναλλακτική της αποχής δεν δείχνει να περπατάει, ενώ και το κλείσιμο των δρόμων συναντάει την πιο μεγάλη απομόνωση. Από την άλλη μεριά η πιο κρίσιμη πολιτική πράξη επίδειξης ισχύος αυτού του κινήματος, η πανεκπαιδευτική πορεία στο κέντρο της Αθήνας στις 8 του Δεκέμβρη ήταν μεν μεγαλύτερη από όλες τις προηγούμενες της φετινής χρονιάς, αλλά ούτε η μισή σε σχέση με τις αντίστοιχες περυσινές.

Κι όμως φέτος οι σοσιαλφασίστες είχαν τις καλύτερες προϋποθέσεις για να δράσουν σε αυτό καθεαυτό το σχολικό έδαφος.

Γιατί ο νόμος Αρσένη είχε εισαχθεί και λειτουργήσει με ενισχυμένες τις χειρότερες πλευρές του. Εφέτος δηλαδή οι μαθητές είχαν μπροστά τους το πλήθος των νέων μαθημάτων που θα τα διδάσκονταν από τον παλιό γνωστό βαριεστημένο, αδιάφορο και μισοάνικανο καθηγητή, αυτού που είχε υπομονετικά κατασκευάσει η νεοδεξιά πολιτική εδώ και δύο δεκαετίες. Γιατί το πιο αντι-σοσιαλφασιστικό στοιχείο του νόμου Αρσένη, η αξιολόγηση των καθηγητών, είχε εγκαταλειφθεί από την κυβέρνηση. Για την ακρίβεια ο Σημίτης είχε υποχρεώσει τον Αρσένη να παραιτηθεί από αυτή την καθοριστική για την επιτυχία του νέου συστήματος καινοτομία για να μην "ερεθιστούν οι καθηγητές". Το μόνο σημείο στο οποίο έμεινε σταθερός ο Αρσένης και στο οποίο δεν υποχώρησε παρά τις πιέσεις του κομματικού μηχανισμού ήταν ο διαγωνισμός του ΑΣΕΠ. Αυτός ο διαγωνισμός μόνος του δεν ήταν τίποτα το τόσο σημαντικό για τη νίκη της μεταρρύθμισης στα πρώτα δύσκολα χρόνια της, αλλά στο δοσμένο πλαίσιο συμβολίζει μέσα στα σχολεία την υπεροχή της εξουσίας των υπόλοιπων αστικών μερίδων πάνω στην εξουσία του σοσιαλφασισμού και του συνδικαλιστικού εργαλείου της που είναι η ΟΛΜΕ.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο που εφέτος το κεντρικό αίτημα της ΟΛΜΕ μέσα στο "πανεκπαιδευτικό" κνίτικο μέτωπο ήταν η κατάργηση του ΑΣΕΠ, και όχι το αίτημα της "Αξιολόγησης" που ήταν το κεντρικό της ΟΛΜΕ τον περασμένο χρόνο.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες θα ήταν πιο εύκολο φέτος για τους μαθητές, ιδιαίτερα για το μαθητικό λούμπεν να ακολουθήσουν τους κνίτες για δύο λόγους: Πρώτο γιατί όπως είπαμε οι πρακτικές συνθήκες σπουδών ήταν βαθύτερες και δεύτερο γιατί η κυβέρνηση χρησιμοποίησε βία.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΔΙΑΚΡΙΝΟΥΝ ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Κι όμως οι μαθητές δεν ακολούθησαν τους κνίτες, ούτε ύστερα από την εισαγγελική επέμβαση στις καταλήψεις, ούτε ύστερα α-

πό την επέμβαση του υπουργείου κατά των καθηγητών που δεν θα έβαζαν απουσίες στους μαθητές. Κι ας μην πει κανείς ότι οι μαθητές φοβήθηκαν. Αν ήταν ο φόβος της βίας που απομάκρυνε τους μαθητές από τις καταλήψεις και τις αποχές τότε θα ήταν πολύ μαζική η νόμιμη μαθητική διαδήλωση της 8 του Δεκέμβρη. Όμως, όπως είπαμε, ούτε αυτή ήταν μαζική, όπως δεν ήταν μαζικές οι τοπικές διαδηλώσεις που διοργάνωσε ο Περισσός σε όλη την Ελλάδα. Η Κέρκυρα, η Θεσσαλονίκη και τα Χανιά ήταν ιδιαίτερα άμαζα. Οι κνίτες περίμεναν, ήταν σχεδόν βέβαιοι, ότι τα εισαγγελικά μέτρα θα συσπείρωναν τους μαθητές σε ένα μαχητικό αντικυβερνητικό μέτωπο.

Τι συνέβη λοιπόν;

Νομίζουμε ότι η εξήγηση βρίσκεται από τη μια μεριά στην πικρή πείρα των μαθητών και του λαού από τον περυσινό πραξικοπηματισμό των κνιτών στα σχολεία, και από την άλλη στην όλο και πιο μεγάλη πολιτική απέχθεια που προκαλεί το ψευτοΚΚΕ στον πληθυσμό της χώρας.

Το ψευτοΚΚΕ έχει ξεχωρίσει σαν κόμμα της πολιτικής ανωμαλίας, και της βίας που εξασκείται πάνω στο λαό στο όνομα του "κινήματος".

Οι μαθητές ξέρουν από πέρυσι ότι μπορεί να αρχίσουν μια κατάληψη με πλειοψηφία, αλλά ότι είναι αδύνατο να την σταματήσουν, όσο ελέγχει τις διαδικασίες των ψηφοφοριών και τις πόρτες του σχολείου το ψευτοΚΚΕ και ο εξωκοινοβουλευτικός συρφετός που το ακολουθεί. Οι μαθητές ξέρουν ότι δεν έχουν κεντρικό έλεγχο πάνω στο κίνημα στο οποίο συμμετέχουν, αλλά ότι αυτό τον έλεγχο το έχει για τους αποκλειστικούς δικούς τους πολιτικούς στόχους το ψευτοΚΚΕ και τα στημένα "συντονιστικά" του.

Οι μαθητές ξέρουν ότι το ψευτοΚΚΕ δεν δίνει δεκάρα για τις αρνητικές συνέπειες μιας ήττας. Ξέρουν π.χ. ότι δεν νοιάζεται αν χάσουν την 5ήμερη εκδρομή τους στην Γ' Λυκείου, ή αν κάνουν περισσότερο μάθημα στο χρόνο που απομένει ως το τέλος της χρονιάς, ή αν χάσουν την ηρεμία τους και την ικανότητα να ανταγωνιστούν τους άλλους μαθητές που δεν κάνουν κατάληψη κ.λπ. Το ψευτοΚΚΕ δεν δίνει μάχες οπισθοφυλα-

κής.

Οι μαθητές ξέρουν πια ότι τα κινήματά τους γίνονται κάτω από την υψηλή προστασία και για τα συμφέροντα της καθηγητικής γραφειοκρατίας την οποία είτε απεχθάνονται, είτε, στην καλύτερη περίπτωση, θεωρούν ξένη με τα συμφέροντά τους.

Τέλος οι μαθητές έχουν αποκτήσει την πεποίθηση ότι ένα κίνημα που καθοδηγείται από το ψευτοΚΚΕ δεν διστάζει να συγκρούεται μετωπικά με τις διαθέσεις της πλατειάς μάζας, να χρησιμοποιεί το λαό για όμηρο και να συγκρούεται βίαια με τους γονείς τους ακόμα και με τους ίδιους τους μαθητές αν χρειαστεί. Αυτό το έδειξε ιδιαίτερα η κατάληψη των δρόμων και η πραξικοπηματική κατάληψη των σχολείων στην τελευταία φάση πέρυσι.

Το ψευτοΚΚΕ αποδείχθηκε διασπαστής του λαού σε όλα τα επίπεδα.

ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΕΚΤΙΘΕΤΑΙ ΣΤΟ ΛΑΟ

Αυτό το αισθάνεται ο κόσμος εδώ και χρόνια και κάθε χρονιά που περνάει είναι πιο αποκαλυπτική για το χαρακτήρα αυτού του κόμματος και των κινήματων που καθοδηγεί.

Ποιος ξεχνάει ότι τα αλλεπάλληλα κινήματα των Πατάκη - Μπούτα που κρατούσαν σε κατάσταση ομηρίας τους ταξιδιώτες όλης της χώρας ήταν καθοδηγημένα από το ψευτοΚΚΕ;

Ποιος ξεχνάει ότι τα φασιστικά τάγματα εφόδου της ΟΛΜΕ ενάντια στους υποψήφιους του ΑΣΕΠ τα καθοδηγούσε το ψευτοΚΚΕ; Ή έχει μείνει απαρατήρητο το γεγονός ότι ο τραμπούκικος συνδικαλισμός του Σταμούλου της Ε-ΑΣ ήταν έργο του κνιτισμού, όπως είναι πάντα δουλειά του ψευτοΚΚΕ κάθε ανώφελο κλείσιμο των δρόμων της πόλης;

Το χειρότερο όμως γι' αυτό το κόμμα ήταν ότι μόλις προχθές αναδείχθηκε και σ' ένα ρόλο που δεν ήταν τόσο ορατός στις μάχες, στο ρόλο του πολιτικού προβοκатора.

Είχαμε πει στο προηγούμενο φύλλο της Ν. Ανατολής ότι στη διάρκεια της επίσκεψης Κλίντον το ψευτοΚΚΕ δοκίμασε μια μεγάλη πολιτική ήττα γιατί πρόβαλε ξαφνικά σαν το κατ' εξοχήν κόμμα της ανωμαλίας και του πραξικοπηματισμού, αφού ενάντια στη θέληση του πληθυσμού επέβαλε τη δικιά του εξωτερική πολιτική στη χώρα μέσα στη φωτιά και τα δακρυγόνα.

Αυτή η τελευταία εξέλιξη είχε σαν αποτέλεσμα να πυροδοτηθούν μέσα στο ΠΑΣΟΚ και σε όλο τον πολιτικό κόσμο εκρήξεις αντίστασης απέναντι στον Περισσό, εκρή-

ξεις που τις εμπόδιζαν πάντα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο οι ρωσόφιλοι.

Είναι γεγονός ότι ο Σημίτης προσπάθησε αμέσως με μια αντι-ΝΔ επίθεση να σβήσει τον αντικνιτισμό του ΠΑΣΟΚ. Όμως το κλίμα δεν μπορούσε να αλλάξει από τη μια στιγμή στην άλλη και μέσα σ' αυτό το κλίμα ηγετικά στελέχη που είχαν συγκρουστεί κατά καιρούς, όπως ο Αρσένης, ο Γιαννόπουλος, η Β. Παπανδρέου πέρασαν μέσα στο υπουργικό συμβούλιο τη γραμμή της βίαιης αντιπαράθεσης με τον Περισσό.

Η ρωσόφιλη κλίκα Σημίτη - Λαλιώτη ήταν αδύνατο να τους εμποδίσει. Η κοινή γνώμη και στην κοινωνία γενικά και μέσα στο ΠΑΣΟΚ δεν ήταν διατεθειμένη να υπερασπίσει τους κνίτες για μια επανάληψη του '98 στα σχολεία και στους δρόμους. Τώρα όλοι ήξεραν.

Εκείνο που έκανε απλώς η κλίκα ήταν να αφήσει τους τρεις (Αρσένη, Γιαννόπουλο, Β. Παπανδρέου) να βγάλουν μόνοι τους το φίδι από την τρύπα. Αν αυτοί νικάγαν με τους νικητές, αν νικάγαν οι κνίτες τότε αυτοί θα έφευγαν όλοι μαζί με τις κλωτσιές από την κυβέρνηση σαν αποτυχημένοι τραμπούκοι.

Ότι τέτοια βρώμικη ήταν η στάση του ηγετικού κομματικού μηχανισμού φάνηκε από το γεγονός ότι κανένα άλλο ψηλό κυβερνητικό ή κομματικό στέλεχος του ΠΑΣΟΚ δεν βγήκε να υπερασπίσει την βίαιη πολιτική των τριών ενώ η ΠΑΣΚΕ καθηγητών με επικεφαλής τον Τσούλια έκανε μέσα στην ΟΛΜΕ πως ήταν υπέρ τους, αλλά προς τα έξω βγήκε με ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ υπέρ των καταλήψεων και πιο ειδικά υπέρ των αποχών.

Ήταν ένα πολύ κρίσιμο διάστημα για όλη αυτή την αναμέτρηση η σχολική εβδομάδα ανάμεσα στις 6 και τις 10 του Δεκέμβρη.

Η ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ 6 ΚΑΙ 10 ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

Εδώ η φιλοκνίτικη τάση του ΠΑΣΟΚ μαζί βέβαια με ΝΔ, ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ έπαιξαν το χαρτί της αποχής και κάλεσαν τους καθηγητές να μην βάζουν απουσίες στους μαθητές που θα κάνανε αποχή, δηλαδή ουσιαστικά κάλεσαν και αυτοί τους μαθητές σε αποχή σε συνεννόηση με τους κνίτες μαθητές του περιφέρειου "Συντονιστικού της Αθήνας". Όλο το ζήτημα ήταν εδώ αν οι καθηγητές θα ακολούθουσαν στο θέμα των απουσιών την ΟΛΜΕ ή το Υπουργείο Παιδείας. Αν οι καθηγητές έβαζαν απουσίες οι μαθητές δεν θα μπορούσαν να κάνουν αποχή. Αυ-

τό θα μπορούσαν να το κάνουν μόνο αν έκαναν αληθινό κίνημα αυτοθυσίας. Αλλά ένα τέτοιο κίνημα δεν το έχουν κάνει ποτέ οι μαθητές από την αντιπολίτευση και μετά. Και αυτό ήταν μέρος της διαφθοράς τους. Το κίνημα των μαθητών, δηλαδή η απεργία των μαθητών ήταν πάντα το πιο ακίνδυνο πράγμα που υπήρχε. Ακόμα και οι δημόσιοι υπάλληλοι χάνουν τα μεροκάματά τους. Οι μαθητές δεν χάνουν τίποτα, αφού το αληθινό σχολείο τους ήταν πάντα ουσιαστικά το φροντιστήριό τους. Οι καθηγητές λοιπόν φαίνεται πως αποφάσισαν να βάλουν απουσίες. Και το έκαναν όχι βασικά από ιδεολογία αλλά γιατί οι γενικοί πολιτικοί συσχετισμοί στα σχολεία κινήθηκαν σε βάρος των κνιτών. Το βασικό κρίσιμο στοιχείο εδώ είναι η μισοαδιάφορη στάση των μαθητών. Όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η ρώσικη ΟΛΜΕ βγήκε πολύ βαριά τραυματισμένη από το καθηγητικό κίνημα του '97. Από τότε λίγοι καθηγητές ακολουθούσαν τις αποφάσεις και τα καλέσματα της ΟΛΜΕ για απεργίες. Αν το ΠΑΣΟΚ των καθηγητών δεν ήταν πουλημένο στους σοσιαλφασίστες, τότε δεν θα υπήρχε ο Τσούλιας πρόεδρος, αλλά θα υπήρχε μια μειοψηφική αλλά αντικνίτικη ΠΑΣΚΕ που θα είχε τσακίσει το ευρύ μέτωπο της καραμανλικής ΝΔ, του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ.

Το ότι οι καθηγητές δείχνουν, τουλάχιστον ως τα τώρα να ακολουθούν περισσότερο το Υπ. Παιδείας παρά την ΟΛΜΕ δεν το καταλαβαίνουμε μόνο από τον περιορισμό στις καταλήψεις και τη στασιμότητα στις αποχές, το καταλαβαίνουμε από το ότι ξαφνικά στις 12 του Δεκέμβρη, δηλαδή στο τέλος της επίμαχης εβδομάδας βγήκε ο Τσούλιας να πει ότι οι καθηγητές πρέπει να παίρνουν απουσίες. Ως εκείνη τη στιγμή έλεγε ότι έπαιρνε τις θέσεις της πλειοψηφίας επειδή τάχα ήταν υποχρεωμένοι να το κάνουν σαν Πρόεδρος. Αλλά η πλειοψηφία και τώρα καλούσε τους καθηγητές να μην πάρουν απουσίες. Γιατί λοιπόν διαφοροποιήθηκε ο Τσούλιας; Διαφοροποιήθηκε αυτός ο κρυφοκνίτης του ΠΑΣΟΚ ακριβώς για να κρατήσει τη θέση του μέσα στην ΠΑΣΚΕ, την ώρα που φάνηκε να αλλάζον οι συσχετισμοί.

Όμως το ίδιο έκανε και η Δαμανάκη, που παίζει τη γέφυρα ΣΥΝ με το ΠΑΣΟΚ, την ίδια μέρα. Άλλωστε ο ΣΥΝ, όπως και το ΔΗΚΚΙ από την αρχή αυτού του γύρου δεν ακολούθησαν έξαλλα το ψευτοΚΚΕ, όπως έκαναν πέρυσι, όπως δεν το ακολούθησε και η ΝΔ. Αυτό ήταν δείγμα της σχε-

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ ΣΤΟ ΣΙΑΤΛ

και το μαύρο μέτωπο ενάντια στην παγκοσμιοποίηση

Για τη Σύνοδο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) στο Σιάτλ έχει γράψει πολλά ο ελληνικός αστικός Τύπος.

Όπως σε όλα τα μεγάλα διεθνή ζητήματα έχει και εδώ υιοθετήσει τη μαύρη θέση. Σε γενικές γραμμές δηλαδή χαιρετίζει το αδιέξοδο του Σιάτλ και την ουσιαστική διάλυση της Συνόδου σα "νίκη των λαών" που στην προκειμένη περίπτωση αντιπροσωπεύτηκαν από τη διαδήλωση των μη κυβερνητικών οργανώσεων.

Είναι γεγονός ότι αυτές οι κυβερνητικές οργανώσεις ήταν κάθε καρυδιάς καρύδι, αλλά η συνισταμένη τους ήταν η πολιτική και κοινωνική οπισθοδρόμηση, που εκφραζόταν από την κοινή πλατφόρμα: "Όχι στην παγκοσμιοποίηση". Οι διαδηλωτές πάντως του Σιάτλ δεν είναι αυτοί που διέλυσαν τη σύνοδο ακόμα κι αν κανείς νομίζει ότι εκπροσωπούν τους λαούς. Το Σιάτλ διαλύθηκε κύρια από τον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό και μάλιστα από τις χειρότερες πλευρές του ιμπεριαλισμού.

Στο Σιάτλ υπήρχαν χοντρικά τέσσερις διεθνείς δυνάμεις. Η μια ήταν οι ΗΠΑ. Η άλλη ήταν η Ευρώπη. Η τρίτη οι ισχυρές νέες αναπτυσσόμενες χώρες του τρίτου κόσμου. Η τέταρτη οι φτωχές χώρες του τρίτου κόσμου.

Από το Σιάτλ απουσίαζαν οι δύο μεγάλες φασιστικές χώρες, η Ρωσία και Κίνα που ακριβώς εξ αιτίας του πολιτικού και οικονομικού φασισμού τους δεν είναι ακόμα μέλη του ΠΟΕ. Η διάλυση της Συνόδου εξυπηρετούσε βασικά τα δικά τους διεθνή συμφέροντα.

Η αποτυχία του Σιάτλ ήταν βασικά προϊόν της σύγκρουσης ανάμεσα στην πρώτη και τη δεύτερη δύναμη, μιας σύγκρουσης όμως που δεν μπορούσε να δώσει νικητή γιατί οι δύο αυτές δυνάμεις αν και γίγαντες στην οικονομία, φανέρωσαν πολιτική αδυναμία να συγκροτήσουν γύρω τους σε πλατιά πολιτική βάση μέτωπο με τις άλλες δύο. Όμως ταυτόχρονα η τρίτη και η τέταρτη δύναμη δεν ήταν σε θέση να περάσουν ορμητικά στο προσκήνιο και ρίχνοντας την πλάστιγγα στη μια ή στην άλλη πλευρά να δώσουν το νικητή και μια νέα ισορροπία. Αυτές οι δυ-

νάμεις ήταν τώρα πιο ισχυρές από κάθε άλλη φορά, αλλά δεν ήταν σε θέση να αμφισβητήσουν την ηγεμονία των δύο πρώτων στον ΠΟΕ και στην παγκόσμια οικονομία.

Ως τώρα οι σύνοδοι του ΠΟΕ ή μάλλον του προδρόμου του, που ήταν η GATT ήταν κυρίως υπόθεση των ΗΠΑ και της Ευρώπης που το τέλος έβρισκαν έναν συμβιβασμό και έλυναν τη μεταξύ τους διαμάχη.

Τώρα ένας τέτοιος συμβιβασμός ήταν πολύ δύσκολος και έγινε ακόμα δυσκολότερος από την ώρα που οι διαδηλωτές έριξαν τα φώτα της παγκόσμιας δημοσιότητας πάνω στο Σιάτλ και έτσι φώτισαν τελικά μια κρίση κάνοντας ουσιαστικά πολύ δύσκολη μια υποχώρηση των ΗΠΑ ή ακόμα περισσότερο της Ευρώπης.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ: Η ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Η σύγκρουση ΗΠΑ Ευρώπης βρίσκεται στο ζήτημα των αγροτικών προϊόντων. Οι ΗΠΑ θέλουν απελευθέρωση και η Ευρώπη δεν θέλει.

Εδώ θα μπορούσαν να ριζούν το βάρος τους οι δύο άλλες δυνάμεις και να κρίνουν το αποτέλεσμα.

Ποιες είναι πιο αναλυτικά αυτές οι δυνάμεις; Είναι από τη μια οι χώρες της μεγάλης και εντατικής αγροτικής καλλιέργειας που λέγονται χώρες του οικονομικού συνασπισμού CAIRNS. Αυτές περιλαμβάνουν τις χώρες του Β' κόσμου Καναδά, Αυστραλία και Ν. Ζηλανδία, αλλά κυρίως χώρες σαν τη Βραζιλία, την Αργεντινή, την Ινδονησία, τη Χιλή, την Κολομβία που όλες μαζί έχουν το 20% του παγκόσμιου εμπορίου αγροτικών προϊόντων. Από την άλλη είναι όλες οι άλλες χώρες του τρίτου κόσμου, που μπορεί να μην έχουν την αγροτική καλλιέργεια μεγάλης κλίμακας της Βραζιλίας και της Αργεντινής, αλλά έχουν χαμηλό κόστος παραγωγής εξ αιτίας της σχεδόν απλήρωτης αγροτικής εργασίας των άμεσων παραγωγών τους.

Αυτές όλες οι χώρες έχουν συμφέρον να σπάσει εντελώς ο αγροτικός προστατευτισμός της Ευρώπης και αυτό απαιτούν εδώ και δεκαετίες. Εδώ και δεκαετίες όχι μόνο η Ευρώπη, που με την ΚΑΠ είναι ο παγκόσμιος πρωταθλητής των αγροτικών επιδοτήσεων, αλλά και οι ΗΠΑ αρ-

χούνται με διάφορα τεχνάσματα στον τρίτο κόσμο τον πιο πλούσιο ή τον πιο φτωχό, να μπει στις αγορές τους. Οι ΗΠΑ έχουν πολύ χαμηλότερο αγροτικό προστατευτισμό από την Ευρώπη, αλλά ωστόσο είναι και ο δικός τους ισχυρός απέναντι στον γ' κόσμο. Ο τρίτος κόσμος της τρίτης και τέταρτης κατηγορίας είναι εξοργισμένος με τα εμπόδια που βάζουν όχι μόνο στη γεωργία, αλλά και στην ελαφριά βιομηχανία ψηλής έντασης εργασίας (υφαντουργία, υπόδηση) και οι ΗΠΑ και η Ευρώπη. Αν οι ΗΠΑ θέλουν να σπάσουν τον αγροτικό προστατευτισμό είναι γιατί οι αγρότες τους θα ωφεληθούν από την κατάκτηση της ευρωπαϊκής αγοράς πολύ περισσότερο από όσο θα ζημιωθούν από την είσοδο των υπόλοιπων στη δική τους αγροτική αγορά.

Επειδή λοιπόν έτσι έχουν τα πράγματα θα περίμενε κανείς ότι οι χώρες του CAIRNS και ο φτωχός τρίτος κόσμος θα ενώνονταν με τις ΗΠΑ για να εξαναγκάσουν την Ευρώπη σε υποχώρηση στα αγροτικά και θα ζητούσαν στα υπόλοιπα ανταλλάγματα από τις ΗΠΑ. Όμως αυτό δεν έγινε. Οι μεν χώρες του CAIRNS πέρασαν μαζικά με τις ΗΠΑ, αλλά ο φτωχός τρίτος κόσμος έμεινε απ' έξω από αυτό το μέτωπο.

Έμεινε απ' έξω γιατί οι ΗΠΑ φρόντισαν να βάλουν μια στρατηγική σφήνα ανάμεσα στον εαυτό τους και τον φτωχό τρίτο κόσμο, προβάλλοντας το ζήτημα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Είπαν δηλαδή ότι δεν μπορεί ο βορράς να αντιμετωπίζει τα φτηνά εμπορεύματα του νότου όταν αυτά έχουν γίνει με την κατάπτωση κάθε εργατικού δικαιώματος, δηλαδή από κρατούμενους - σκλάβους, από μικρά παιδιά, και από εργάτες χωρίς κανένα συνδικαλιστικό δικαίωμα και έβαλε γενικά ζήτημα συνδικαλιστικής δημοκρατίας εκεί. Το φαινομενικά περίεργο (θα το εξηγήσουμε πιο κάτω) είναι ότι οι ΗΠΑ δεν έβαλαν τέτοιο ζήτημα όταν πριν λίγες βδομάδες έβαζαν την Κίνα στον προθάλαμο του ΠΟΕ την ώρα που η Κίνα είναι ο μεγαλύτερος εκμεταλλευτής στον κόσμο της απλήρωτης εργασίας των κρατουμένων - δούλων, και η συνδικαλιστική της δημοκρατία είναι τόσο μεγάλη όσο και η πολιτική της.

Ο τρίτος κόσμος απάντησε στις ΗΠΑ ότι το ζήτημα των εργατι-

κών δικαιωμάτων είναι κατ' αρχήν ένα ζήτημα πολιτικό εσωτερικό σε κάθε χώρα και κατά δεύτερο λόγο είναι ένα διεθνές πολιτικό πρόβλημα και δεν είναι δουλειά κανενός οργανισμού εμπορίου να το λύνει σύμφωνα με τα συμφέροντα των ισχυρών κρατών. Ο Ινδός αντιπρόσωπος για παράδειγμα είπε ότι αν ο βορράς επενδύει βιομηχανικά στο νότο είναι ακριβώς εξ αιτίας των φτηνών μεροκάματων του που είναι ένα συγκριτικό του πλεονέκτημα το οποίο συντελεί στην εκβιομηχάνισή του.

Αυτό το επιχείρημα βολεύει, είναι αλήθεια, τις χειρότερες φασιστικές δικτατορίες που είναι όλες σήμερα ανατολικού τύπου, αλλά μια τίμια ανταπάντηση σ' αυτό το επιχείρημα είναι να βοηθήσουν οι προχωρημένοι λαοί τη δημοκρατική επανάσταση και την αντίσταση των λαών στο νότο και μ' αυτόν τον τρόπο τα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργατών εκεί. Η απάντηση δηλαδή σ' αυτές τις φασιστικές πρακτικές δεν είναι ο αποκλεισμός αυτών των χωρών από τις πλούσιες, αλλά η καταγγελία και η πολιτική απομόνωση των φασιστών ηγετών και των φασιστικών αστικών τάξεων. Επίσης πρέπει να γίνει διαχωρισμός ανάμεσα στο μεροκάματο που πέφτει εξ αιτίας της πολιτικής δικτατορίας και το μεροκάματο που είναι χαμηλό εξ αιτίας της χαμηλής γενικής ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων στη δοσμένη χώρα. Οι αμερικανοί αλλά και οι Ευρωπαίοι μιλάνε για κοινωνικό ντάμπινγκ γενικά, δηλαδή κατηγορούν τα χαμηλά μεροκάματα στον τρίτο κόσμο σαν υπερανταγωνιστικά χωρίς συνήθως να διακρίνουν τον πολιτικό και τον οικονομικό παράγοντα. Άλλωστε τους έχουμε δει με πόση φροντίδα κανακεύουν και δωροδοκούν τους τριτοκοσμικούς δικτάτορες προκειμένου να αποσπάσουν καινούργιες αγορές για τα προϊόντα τους, ιδιαίτερα της ψηλής τεχνολογίας (όπλα, αεροπλάνα, πυρηνικούς αντιδραστήρες), αλλά και πως τα δικά τους μονοπώλια τύπου NIKE και RAEBOCK χώνονται στον τρίτο κόσμο, και μάλιστα στις χειρότερες δικτατορίες για να εκμεταλλευτούν την πιο σκλαβωμένη εργατική δύναμη.

Στην πραγματικότητα η φρασεολογία για τα ανθρώπινα δικαιώματα σαν οικονομικό επιχείρημα έχει σαν στόχο να διαιωνί-

σει τους δασμούς που συνεχίζει να βάζει ο βορράς στη βιομηχανία του νότου, ενώ ο νότος, ιδιαίτερα ο πιο βιομηχανικός έχει αναγκαστεί να ανοίξει για τα καλά τα σύνορά του στα τεχνολογικά προχωρημένα προϊόντα του βορρά.

Η ΣΦΗΝΑ ΚΛΙΝΤΟΝ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ

Ο βορράς λοιπόν θέλει να τα έχει όλα δικά του. Ωστόσο δεν απαντήσαμε ακόμα στο γιατί οι ΗΠΑ ενώ είχαν σαν κύριο αντίπαλο τον ευρωπαϊκό προστατευτισμό στα αγροτικά προϊόντα και ενώ είχαν διευρύνει τις οικονομικές και πολιτικές τους σχέσεις με την φασιστική Κίνα, σήκωσαν ξαφνικά στο Σιάτλ μια τέτοια σημαία ενάντια στη φθηνή εργατική δύναμη του τρίτου κόσμου.

Αυτή τη σημαία τη σήκωσε ο ρωσόφιλος Κλίντον ακριβώς για να σπάσει το μέτωπο με τον τρίτο κόσμο να "παγώσει" τους νότιους της CAIRNS, και να πετύχει τη διάλυση του Σιάτλ.

Η εξήγηση που έδωσε για τη συμπεριφορά του στην αμερικάνικη αστική τάξη ο Κλίντον ήταν ότι δεν ήθελε να έρθει σε σύγκρουση πριν τις εκλογές με τα αμερικάνικα εργατικά συνδικάτα που βάζουν ζήτημα προστατευτισμού από τα χαμηλά μεροκάματα του τρίτου κόσμου. Αυτά τα συνδικάτα με επικεφαλής τους το πανίσχυρο AFL-CIO είναι με το δημοκρατικό κόμμα και υποστηρίζουν Γκορ στη προεδρία και είναι ακριβώς αυτά που αποτέλεσαν την αμερικάνικη βάση των διαδηλώσεων στο Σιάτλ. Αυτή η συνδικαλιστική ηγεσία είναι στα χέρια του Κλίντον που με τη σειρά του βεβαίως πήρε θέση υπέρ των διαδηλωτών στο Σιάτλ. Δήλωσε δηλαδή μπροστά στους έντρομους και έκπληκτους από τη βία συνέδρους ότι οι διαδηλωτές "έπρεπε να συμμετέχουν μαζί μας". Βέβαια φρόντισε να διαχωρίσει τους ειρηνικούς διαδηλωτές από τους βίαιους, όπως το έκανε και στο ταξίδι του στην Αθήνα. Κι όμως όπως και στην Αθήνα το μεγάλο ζήτημα το έκαναν οι βίαιοι και όχι οι ειρηνικοί. Άλλωστε βίαιοι και ειρηνικοί είχαν την ίδια αντι-ΠΟΕ πλατφόρμα.

Αυτή η πολιτική Κλίντον λοιπόν είναι που οδήγησε τον τρίτο κόσμο σε ουσιαστική αποχή στη σύγκρουση ΗΠΑ-Ε. Ένωσης. Α-

Να μπει στη φυλακή ο φασίστας Τριανταφυλλόπουλος

Ο Μάκης Τριανταφυλλόπουλος στην εκπομπή του "Ζούγκλα" στον τηλεοπτικό σταθμό "Alpha" (πρώην "Σκάι") πρόβαλε βίντεο με ερωτικές σκηνές ανάμεσα στον Στ. Κορκολή και μία 14χρονη, και διάβασε αποσπάσματα που περιέγραφαν ερωτικές σκηνές από το ημερολόγιο του σχεδιαστή μόδας Ασλάνη το οποίο είχε κλαπεί και κατέληξε στα χέρια του. Οι δύο αυτές πράξεις διαπόμπευσης επωνύμων, και κυρίως το βίντεο με τον Κορκολή, προκάλεσαν αντιδράσεις εναντίον του Τριανταφυλλόπουλου ο οποίος κατηγορήθηκε ότι πρόσβαλε με βάρβαρο τρόπο το απόρρητο της προσωπικής ζωής. Η εφημερίδα *Καθημερινή* (7/12/99) μίλησε για τηλεοπτικό κανιβαλισμό. Πραγματικά το πανελλήνιο βρέθηκε μπροστά σε μία χιτλερικού τύπου διαπόμπευση ενός τραγουδιστή. Μάλιστα, φαίνεται ότι στην κοινή γνώμη ο Τριανταφυλλόπουλος πέτυχε το στόχο του: εκτέλεσε εν ψυχρώ τον Κορκολή.

Όποιο παρακολούθησε εκείνη την εκπομπή, η οποία προβλήθηκε σε ώρες υψηλής τηλεθέασης, είχε την εντύπωση μίας Ιεράς Εξέτασης. Οι κατηγορούμενοι δεν είχαν ενημερωθεί για τη δίκη και δεν είχαν κανένα τρόπο να αντιδράσουν. Όπως είπε ο Κορκολής και δεν διέψευσε ο Τριανταφυλλόπουλος, προσπαθούσε επί τρεις ώρες να επικοινωνήσει με τους υπεύθυνους και δεν τα κατάφερε.

Ουσιαστικά, αυτό που έκανε ο Τριανταφυλλόπουλος, αν το μεταφέρει κανείς ιδεατά έξω από την οθόνη έχει ως εξής: Ο δημοσιογράφος εισβάλλει μέσα στην κρεβατοκάμαρα, σηκώνει τους εραστές χωρίς τα σεντόνια (όπως τουλάχιστον είχαν τη διακριτικότητα να κάνουν οι αστυνομικές αρχές όταν η μοιχεία διωκόταν ποινικά), και τους παραδίδει στον όγλο γιατί σύμφωνα με τη δική του κρίση, αυτό που κάνει ο ένας από αυτούς είναι ηθικά επιλήψιμο και κοινωνικά κατακριτέο. Πολλοί μίλησαν για διαπόμπευση που θύμιζαν τις εποχές νόμων ηθικής διαπαιδαγώγησης ενάντια στον τεντιμποισμό.

Η δημόσια διαπόμπευση για λόγους σεξουαλικών ηθών είναι μία χιτλερική μέθοδος, που ανάγεται σε μεσαιωνικές πρακτικές και έρχεται σε ευθεία αντίθεση με το προστατευόμενο από τους δημοκρατικούς θεσμούς απόρρητο της ιδιωτικής ζωής. Στο σύγχρονο κόσμο χρησιμοποιείται κατά κόρον από τους φασισμούς.

Οι αρμόδιες αρχές για παραπτώματα που αφορούν την ηθική είναι οι εισαγγελικές, η αποπλάνηση ανηλικού τιμωρείται από τον Ποινικό Κώδικα και τα θύματα μπορούν να ζητήσουν δικαίωση και τιμωρία των δραστών μέσα από τους δικαστικούς μηχανισμούς. Αλλά και ένας πατέρας μπορεί να σκοτώσει το βιαστή του παιδιού του. Όμως κανείς δεν έχει το δικαίω-

μα, εκμεταλλευόμενος μία δημόσια εξουσία όπως αυτή της τηλεόρασης, να τη χρησιμοποιεί για να συντρίβει όπως θέλει, όποτε θέλει, όποιον πολίτη άσημο ή διάσημο του αρέσει. Αυτός είναι ο φασισμός του κάθε αυτοανακηρυγμένου τιμωρού και εξυγιαντή της κοινωνίας.

Γι' αυτό η εισβολή στην κρεβατοκάμαρα ενός δημοσιογράφου για ηθικοπλαστικούς λόγους, πλήττει ανοιχτά τους δημοκρατικούς θεσμούς και αποτελεί κανιβαλική επίθεση χιτλερικού τύπου.

Σωστά, λοιπόν αντέδρασαν αρκετοί δημοσιογράφοι και καλλιτέχνες σ' αυτό το βιασμό και το διασυρμό της προσωπικής ζωής που έκανε ο Τριανταφυλλόπουλος, σαν επικεφαλής ενός μηχανισμού εξουσίας, που είναι η εκπομπή του σ' ένα μεγάλο τηλεοπτικό σταθμό.

Ο Τριανταφυλλόπουλος από αυτή την άποψη είναι επικίνδυνος, πρέπει να καταδικαστεί για τις πράξεις του και να μην του δοθεί ξανά εκπομπή σε τηλεοπτικό σταθμό, γιατί χωρίς να έχει προηγηθεί καμία καταγγελία στις δικαστικές αρχές, χωρίς να έχει ο ίδιος κάνει αναφορά στον εισαγγελέα, χωρίς καν να έχει χιτλεί ένα δικό του πρόσωπο, προχώρησε στη διαπόμπευση των συγκεκριμένων προσώπων. Δεν υπήρχε μάλιστα, ούτε καν ένας μαζικός αριθμός καταγγελιών από κοπέλες που απευθύνθηκαν σ' αυτόν. Επικαλέστηκε τις μαρτυρίες τριών γυναικών, οι οποίες έγιναν αρκετά χρόνια αφού αυτές πέρασαν την ηλικία των 14. Πολύ περισσότερο δεν υπήρχε στην κοινωνία ένα μαζικό ρεύμα καταγγελίας της διαφθοράς των τραγουδιστών ή των μόδιστρων. Μάλιστα στην αμέσως επόμενη εκπομπή του υπερασπίστηκε την προβολή του βίντεο, δήλωσε ότι οι δημοσιογράφοι δεν έχουν λόγους να απευθύνονται στον εισαγγελέα γιατί λειτουργούν ανεξάρτητα από τις εισαγγελικές αρχές, αλλά αφού τον αναγκάζουν οι συνάδελφοι του με τις καταγγελίες τους, θα προσφύγει στον εισαγγελέα με το υλικό που έχει ενάντια στον Κορκολή!!!

Η ΕΣΗΕΑ κράτησε μία θετική, αλλά χλιαρή στάση, και παρέπεμψε τον Τριανταφυλλόπουλο στο Πειθαρχικό, αφού καταδίκασε με ανακοίνωση της το γεγονός. Θεώρησε το γεγονός απλά σαν μία παραβίαση της δημοσιογραφικής δεοντολογίας χωρίς να δώσει κάποια ιδιαίτερη έμφαση.

Αυτό έχει να κάνει με την πολιτική διάσταση του στόχου του Τριανταφυλλόπουλου. Ο Κορκολής είναι ένας τραγουδιστής με πολλές δυτικές επιρροές που έχει δουλέψει αρκετά στην Ευρώπη, έχει επαφές με τον Λαμπράκη και τον Αβραμόπουλο, και κυρίως έχει κρατηθεί έξω από τους χορούς των διαμαρτυριών για τον Οτσαλάν και από τις σοσιαλιστικές φιέστες. Η επίθεση Τριανταφυλλόπουλου

λειτούργησε σα μία άσκηση για τις επιθέσεις ίδιου τύπου που δεν θα λείψουν στο μέλλον από την πλευρά του φαιοκόκκινου μετώπου ενάντια στους αντιπάλους του.

Γι' αυτό το λόγο, για το ίδιο το γεγονός και γι' αρκετές μέρες, δεν υπήρξε ιδιαίτερη αντίδραση εκ μέρους των ψευτοΚΚΕ, ΔΗΚΚΙ, ΣΥΝ, ΝΔ και λοιπών. Όμως, η ιστορία του Τριανταφυλλόπουλου συνέπεσε με την κόντρα μεταξύ ΕΣΡ και Ρέππα, που οξύνθηκε μετά την παραίτηση του προέδρου του ΕΣΡ, Σούρλα. Έτσι, με αρκετή καθυστέρηση το ψευτοΚΚΕ έβγαλε μία ανακοίνωση όπου καταδίκασε τον Τριανταφυλλόπουλο, χωρίς όμως να ζητά την τιμωρία του, αλλά ρίχνοντας το κύριο βάρος στην ενίσχυση του ΕΣΡ, για να οξύνει την κόντρα ενάντια στον Ρέππα.

Η κόντρα αυτή ξεκίνησε όταν το ΕΣΡ έστειλε τρεις αποφάσεις του για την υπόθεση του Σορίν Ματέϊ και των εκπομπών "Επιτέλους Μαζί" και "Αληθινές Ιστορίες". Το ΕΣΡ επέβαλε πρόστιμα χρηματικού και ηθικού περιεχόμενου και τα παρέπεμψε στο Ρέππα για την κύρωση και τον έλεγχο της νομιμότητας. Ο Ρέππας τροποποίη-

σε τις αποφάσεις στο μέρος που αφορούσαν την αναδρομική εφαρμογή νεότερου νόμου με το επιχείρημα ότι η αναδρομική εφαρμογή νόμων απαγορεύεται. Έτσι ξεκίνησε η αντιπαράθεση με όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης συνασπισμένα να ζητούν κατάργηση του ρόλου του Ρέππα και ανεξαρτησία του ΕΣΡ.

Έχουμε γράψει ότι το ΕΣΡ είναι ένα διακομματικό όργανο λογοκρισίας και ότι δεν διασφαλίζει δημοκρατικό έλεγχο στα ΜΜΕ. Οι ανεξάρτητες αρχές ελέγχου συνηθίζονται στην Ευρώπη. Μία τέτοια αρχή στην Ελλάδα θα πρέπει να έχει επιστημονικό και όχι διακομματικό χαρακτήρα, γιατί αυτό θα σήμαινε όχι τον έλεγχο, αλλά τη χειραγώγηση των ΜΜΕ στην υπηρεσία του σοσιαλφασισμού.

Θα πρέπει εδώ να τονίσουμε ιδιαίτερα το γεγονός ότι ο Μ. Τριανταφυλλόπουλος τιμωρείται από το Νόμο για την Προστασία των Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα που έγινε στα πλαίσια της Σένγκεν, και τον οποίο κανείς δεν επικαλείται, γιατί αλίμονο τώρα αν ισχυροποιήσουμε δημοκρατικούς νόμους με ευρωπαϊκό χαρα-

κτήρα. Μετά πως θα βγαίνουν ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ και ορθόδοξοι μαζί να καταγγέλλουν το 666 και τα συναφή;

Η υποστήριξη του καθεστώτος απέναντι στον Τριανταφυλλόπουλο φάνηκε από το γεγονός ότι αυτός παρέμεινε στο κανάλι του, το οποίο κράτησε μεν αποστάσεις από την προβολή του βίντεο, αλλά κάλυψε το δημοσιογράφο του με σχετική ανακοίνωσή του.

Πρέπει άμεσα ο Τριανταφυλλόπουλος να φύγει από την τηλεόραση και να καταγγεληθεί η χιτλερική πρακτική του. Το αντίθετο σημαίνει ότι μπαίνουμε σε μία νέα περίοδο όπου ιερο-εξεταστές και πραγματικά αλήτες δημοσιογράφοι με την ανοχή του πολιτικού καθεστώτος θα μπορούν να εξοντώνουν κατά την κρίση τους οποιοδήποτε πρόσωπο. Αυτό θα είναι μία σοβαρή κατρακύλα μετά την υποστήριξη της συντριπτικής πλειοψηφίας των ΜΜΕ, με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις στους βαλκάνιους εθνο-εκκαθαριστές, και στους κάθε λογής ορθόδοξους φασίστες.

"ΑΤΤΙΚΗ ΟΔΟΣ" Έγκλημα και σαμποτάζ

Η κατάρρευση της υπό κατασκευή γέφυρας στην Παιανία πριν τρεις περίπου βδομάδες και ο άδικος θάνατος δύο ανθρώπων, καθώς και ο τραυματισμός αρκετών άλλων, ήρθε για να αναδείξει ξανά με τον πιο ανάγλυφο τρόπο την εγκληματική αδιαφορία του ΥΠΕΧΩΔΕ, όχι μόνο για την πορεία των μεγάλων έργων στη χώρα μας αλλά και, για την ίδια τη ζωή των πολιτών αυτής της χώρας. Το ΥΠΕΧΩΔΕ και ο Λαλιώτης έχουν την ακέραια πολιτική ευθύνη για αυτό το τραγικό γεγονός. Γιατί το υπουργείο αυτό έπρεπε καθ' όλη τη φάση της κατασκευής του έργου να έχει την επίβλεψη και τον έλεγχο για το κατά πόσο τηρούνται οι προδιαγραφές όχι μόνο του τεχνικού τμήματος του έργου αλλά και της ασφάλειας όλων όσων θα το χρησιμοποιούν.

Η γέφυρα αυτή είναι τμήμα της περιβόητης "Αττικής Οδού", ενός έργου που είναι καίριο για τη λειτουργία του νέου αεροδρομίου. Η πρόοδος των εργασιών είναι πιο αργή και από τους ρυθμούς... της χελώνας και το έργο δεν πρόκειται να ολοκληρωθεί πριν το 2003! (Επενδυτής, 4-5/12/99). Το αεροδρόμιο των Σπάτων προβλέπεται να παραδοθεί το 2001. Εύλογα μπορεί κανείς να αναρωτηθεί πως θα μετακινούνται τα εκατομμύρια των επιβατών του διεθνούς αεροδρομίου μιας και όπως είναι ήδη γνωστό δεν έχει προβλεφθεί η επέκτασή του "μετρό" μέχρι τα Σπάτα. Αυτό, δηλαδή ο μη σχεδιασμός της επέκτασης του "μετρό" έως το νέο αεροδρόμιο, είναι μια πρωτοτυπία του Λαλιώτη παγκοσμίως επιπέδου. Ο αρχισαμποταριστής αφού για χρόνια ολόκληρα εμπόδιζε την έναρξη των έργων με

καθυστερήσεις στις διαδικασίες για την ανάθεση, στην πραγματικότητα μέχρι να εξασφαλίσει τον έλεγχο-όσο του ήταν δυνατόν-της διοίκησης του αεροδρομίου, ούτε καν ασχολήθηκε με τα δυο βασικά πράγματα για την κατασκευή κάθε νέου αεροδρομίου. Πρώτον, με την πρόβλεψη για τη μελλοντική επέκτασή του και δεύτερον, με τις "προσβάσεις" σε αυτό. Με βάση τα ισχύοντα διεθνώς ο νέος αερολιμένας θα είναι παλιός πριν καν αρχίσει τη λειτουργία του. Σε όλες τις χώρες όταν κατασκευάζεται ένα αεροδρόμιο προβλέπονται και ξεκινούν ταυτόχρονα όλα εκείνα τα έργα που συνδέονται άμεσα και οργανικά με τη λειτουργία του. Στη δική μας ο Λαλιώτης έχει καταπατήσει, στα πλαίσια του σαμποτάζ που κάνει για λογαριασμό της ρώσικης υπερδύναμης, κάθε κανόνα κατασκευής ενός μεγάλου έργου.

Ένα ειδικό ενδιαφέρον έχει και η οικονομική επίπτωση για το δημόσιο, που σε τελική ανάλυση το πληρώνει ο ελληνικός λαός, με το να μη παραδίνεται το έργο εντός των χρονικών προθεσμιών που ορίζονται από τη σύμβαση της "Αττικής Οδού". Αυτή η παράδοση πρέπει να γίνεται ολόκληρη και όχι σε... κομμάτια, όπως συνηθίζει ο Λαλιώτης. Με βάση τη σύμβαση λοιπόν που έχει υπογραφεί η εταιρεία που θα αναλάβει τη διαχείριση και εκμετάλλευση του νέου αεροδρομίου μετά την έναρξη λειτουργίας του, την 1-2-2001, θα δικαιούται ποινικής ρήτρας ύψους 8,2 εκατομμυρίων για κάθε μέρα καθυστέρησης (Επενδυτής, 4-5/12/99).

Όπως είπαμε η "Αττική Οδός" δεν θα είναι έτοιμη πριν το 2003, οπότε ο καθένας μπορεί να κάνει τους υπολογισμούς για το πόσο θα στοιχίσει στους φορολογούμενους το σαμποτάζ του Λαλιώτη.

Ο Κόκκαλης χώνεται στο στρατό

Μετά τον ΟΤΕ, το TAXIS, τις κατασκευές και τα κάθε είδους τυχερά παιχνίδια ο Κόκκαλης απλώνει τα πλοκάμια του και σε ιδιαίτερα ευαίσθητους τομείς της χώρας, όπως η εθνική άμυνα και η λεγόμενη εθνική ασφάλεια. Το δρόμο γι' αυτό τον άνοιξε το υπουργείο Εθνικής Άμυνας που προβλέπει και ελληνική συμμετοχή στο εξοπλιστικό πρόγραμμα, των πολλών τρις που έχει εξαγγείλει, δηλαδή τη συμπαραγωγή ελληνικών και διεθνών εταιριών. "Ισχυρό τρίγωνο στο χώρο της άμυνας αναπτύσσουν οι κορυφαίοι επιχειρηματίες Κόκκαλης-Λιακουνάκος-Μυτιληναίος, καθώς βρίσκονται στο τελικό στάδιο της σύμπτυξης των δυνάμεών τους προκειμένου να διεκδικήσουν με αξιώσεις τη συμμετοχή των ομίλων τους τόσο στο πρόγραμμα προμήθειας των αρμάτων μάχης, προϋπολογισμού 550 δις δρχ., όσο και στο εν εξελίξει πρόγραμμα των πυραύλων Patriot, προϋπολογισμού 1,1 δις δολαρίων (Εξουσία, 18-11). Πριν από αυτό είχε προηγηθεί η συμμαχία Κόκκαλη-Μυτιληναίου τόσο στο πλαίσιο των Patriot, αλλά και κυρίως στη διεκδίκηση της ΕΛΒΟ, μιας πολεμικής κρατικής βιομηχανίας που κατασκευάζει τα φορτηγά ΣΤΑΓΕΡ καθώς και τα οχήματα CD 240, όπως και όπλα για τον ελληνικό στρατό με τεράστια πείρα στην κατασκευή πολεμικού υλικού υψηλών απαιτήσεων. Όπως είναι γνωστό οι όμιλοι Κόκκαλη και Μυτιληναίου λειτουργούν ως υπεργολάβοι του προγράμματος συμπαραγωγής των πυραύλων, έχοντας υπογράψει τεράστια συμβόλαια στον ηλεκτρονικό τομέα και στην κατασκευή των μηχανικών μερών του εκτοξευτήρα.

Ο Μυτιληναίος δήλωσε για τη συνεργα-

σία του με τον Κόκκαλη: "Πιστεύω ότι ΙΝΤΡΑΚΟΜ και ΜΕΤΚΑ θα είναι οι δύο όμιλοι που θα παίξουν ρόλο στους αμυντικούς εξοπλισμούς της επόμενης δεκαετίας. Τα συμφέροντά μας στο θέμα της μεγιστοποίησης της ελληνικής συμμετοχής είναι απολύτως ταυτόσημα, επομένως υπάρχουν συνεργείες και κοινή συνισταμένη... τη συνεργασία μας στα αμυντικά προγράμματα θα την επεκτείνουμε όσο γίνεται..." (από τη συνέντευξη του Ε. Μυτιληναίου στον Επενδυτή, 5/6-12).

Από την άλλη, η ΙΝΤΡΑΚΟΜ ανέλαβε σε κοινοπραξία με την αμερικανική Lockheed Martin (που παράγει τα F-16) το μεγάλης στρατηγικής σημασίας έργο για τον έλεγχο των ελληνικών θαλασσών, προϋπολογισμού 60 δις δρχ. από το υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας. Πρόκειται για τη διαχείριση του συστήματος των παράκτιων ραντάρ, καθώς και του συστήματος πληροφοριών και επικοινωνιών της Ελλάδας, το οποίο θα ελέγχει όλο τον ελληνικό θαλάσσιο χώρο και τα λιμάνια της χώρας αλλά και την ευρύτερη περιοχή. Ακόμη η ΙΝΤΡΑΚΟΜ μαζί με την Ericsson υπόγραψαν σύμβαση 20 δις για την υλοποίηση του προγράμματος των ιπτάμενων ραντάρ της πολεμικής αεροπορίας (Εξουσία, 18-11).

Αργά και σταθερά ο πράκτορας της Ρωσίας Κόκκαλης βάζει στο χέρι όλο και περισσότερους τομείς της οικονομίας αυτής της χώρας. Μόνος του ή σε συμμαχία με άλλους αστούς φτιάχνοντας έτσι τη νέα ρωσόδουλη αστική τάξη της πατρίδας μας που θα είναι ανά πάσα στιγμή έτοιμη όταν διατάξει το αφεντικό της να αλυσοδέσει το λαό και να τον σύρει στον πόλεμο.

Εισαγγελέας εκτός γραμμής

Η ποινική δίωξη σε βαθμό κακουργήματος εναντίον των Χρυσολούρη και Κόκκαλη που ασκήθηκε πρόσφατα από τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αγγελόπουλο, φαίνεται ότι ήταν μία αυθόρμητη δικαστική κίνηση, που φαίνεται ότι θα έχει την πορεία των υπολοίπων δικαστικών κινήσεων ενάντια στον Κόκκαλη. Δηλαδή, η υπόθεση θα αφαιρεθεί από τον δικαστικό λειτουργό που ασκεί τη δίωξη, και θα δοθεί σε κάποιον επιλεγμένο ο οποίος θα αθωώσει τουλάχιστον τον Κόκκαλη. Όμως, η δίωξη αυτή, όπως και οι προηγούμενες, θα αποκαλύψει νέα στοιχεία για τις απάτες του Κόκκαλη, νέες πλευρές της πραγματικής διαπλοκής, και γι' αυτό ενόχλησε αρκετά αυτόν τον πράκτορα της Ρωσίας, και προστατευόμενο της ρωσόδουλης φράξιας μέσα στην αστική τάξη.

Η δίωξη ασκήθηκε για την εξαγορά των τηλεπικοινωνιακών οργανισμών της Ρουμανίας και της Αρμενίας στην οποία προχώρησε ο ΟΤΕ με επιζήμιους όρους για τον οργανισμό με στόχο να γιγαντώσει και άλλο τη ναυαρχίδα του Κόκκαλη Ιντρακόμ, η οποία πήρε όλες τις προμήθειες σε τηλεπικοινωνιακό υλικό και τα σχετικά έργα. Με τον τρόπο αυτό πραγματοποιήθηκε και μία μεγαλύτερη διείσδυση της Ιντρακόμ στην τηλεπικοινωνιακή αγορά των Βαλκανίων με αποτέλεσμα την εξάρτηση αυτών των χωρών από το πρακτόρικο κεφάλαιο του ρωσόδουλου Κόκκαλη.

Αυτή η έρευνα μάλιστα, δημιούργησε επιφυλάξεις στην πολιτική ηγεσία της Βουλγαρίας που στοχεύει να πουλήσει τον Οργανισμό Τηλεπικοινωνιών της

Βουλγαρίας στην κοινοπραξία του ΟΤΕ και της ολλανδικής KPN. Γι' αυτήν την εξαγορά αυτή τη στιγμή γίνονται διαπραγματεύσεις και λόγω της αδύνατης θέσης του Κόκκαλη δεν υπάρχει πρόδος.

Άλλωστε μπροστά στη σκανδαλώδη ευνοϊκή μεταχείριση του Κόκκαλη, είχε σταματήσει, λόγω αντιδράσεων στην Ελλάδα αυτή τη φορά, μία άλλη εξαγορά, αυτή του Οργανισμού Τηλεπικοινωνιών Μολδαβίας, όπου συμμετείχε στις διαπραγματεύσεις ως εκπρόσωπος του ΟΤΕ ο Τσουκαλίδης, ο οποίος ήταν ταυτόχρονα και διευθυντικό στέλεχος της Ιντρακόμ!!! Ο Τσουκαλίδης διώκεται επίσης από τον Αθανασόπουλο γι' αυτή την υπόθεση.

Στην ανακοίνωση της Ιντρακόμ αναφέρεται ότι όλα αυτά γίνονται στα πλαίσια του ανταγωνισμού από άλλες εταιρείες, και ότι οι διώξεις εναντίον του βλάπτουν την ανάπτυξη, ενώ ο υπουργός Μαντέλης πίεσε να τελειώσει σύντομα η δικαστική έρευνα. Η Αθριανή στην οποία τελευταία έχει μεγάλη επιρροή ο Λαλιώτης έγινε απολογητής του Κόκκαλη, με πρωτοσέλιδο που διαμαρτυρόταν για το πόσο βλάπτονται τα συμφέροντα των ΔΕΚΟ από τις διώξεις. Ενώ είναι εντυπωσιακό πως η ΟΜΕ-ΟΤΕ σα σώμα έσπευσε με ανακοίνωσή της να υπερασπίσει το αποικιοκρατικό καθεστώς που ισχύει στον ΟΤΕ υπέρ του Κόκκαλη.

Οι προστάτες του Κόκκαλη μπορούν να τον γλυτώσουν από τη φυλακή, όχι όμως και από τις καταγγελίες που αποκαλύπτουν τις βρωμιές του, τουλάχιστον όσο υπάρχει κάποια δημοκρατία σ' αυτή τη χώρα.

Σε αδυναμία η νέα έφοδος του σοσιαλφασισμού

συνέχεια από τη σελ. 3

τικής πολιτικής απομόνωσης του τελευταίου και αποτέλεσμα της περυσινής του ήττας.

Αν και φέτος το ψευτοΚΚΕ νικηθεί τότε η ήττα του θα είναι βαθύτερη καθώς θα είναι δεμένη με απομόνωση μέσα στους μαθητές και το λαό. Αν αυτό συμβεί το ψευτοΚΚΕ θα έχει κατοχυρωθεί σαν το πιο μεγάλο γκρουπούσκουλο της χώρας, σαν η πιο πολυπληθής ιδεολογικοπολιτική σχέση.

Κάτι τέτοιο θα ήταν πραγματικά εξαιρετικό.

Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΠΙΠΕΔΑ, ΟΡΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ

Τα φτερά του σοσιαλφασισμού και του εξωκοινοβουλευτικού σурφету του πρέπει να κοπούν στη νεολαία ιδιαίτερα στους μαθητές. Αυτός είναι όρος για να γεννηθεί οποιοδήποτε νέο αληθινό μαθητικό κίνημα. Και ένα τέτοιο κίνημα είναι αναγκαίο τώρα περισσότερο από ποτέ.

Γιατί ο νόμος Αρσένη αποτελεί πρόοδο μόνο ως προς το διαλυμένο σχολείο της ΟΛΜΕ ή το κνίτικο ρωσόδουλο και διεφθαρμένο σχολείο που ετοιμάζει ο σοσιαλφασισμός αν έρθει στην εξουσία. Δεν αποτελεί όμως πρόοδο σε

σχέση με τις αληθινές ανάγκες της μόρφωσης και της παραγωγής σήμερα.

Το σχολείο του Αρσένη παραμένει θεωρητικό σχολείο έξω από το πείραμα και αποτελεί οπισθοδρομηση από την άποψη της εισαγωγής και των ιδεολογικών μαθημάτων με τη βρώμικη "εθνική" γραμμή στις θετικές κατευθύνσεις σπουδών. Παραμένει επίσης ένα γραφειοκρατικό και καθιγητοκεντρικό σχολείο. Χρειάζεται λοιπόν αφού απομακρυνθεί ο κνίτικος κίνδυνος να μπει μέσα στους μαθητές και τους προοδευτικούς καθηγητές και να αρχίσει να ζυμώνεται η γραμμή του πειραματικού, πολυκλαδικού και βασικά θετικού σχολείου. Από την άλλη μεριά υπάρχει η ανάγκη να καθαριστούν τα πράγματα και σε ένα άλλο, ακόμα βαθύτερο επίπεδο, εκείνο των μορφών δράσης και διεκδίκησης, των μορφών και των μεθόδων των αγώνων, των σχέσεων ανάμεσα στην πρωτοπορία και το κίνημα, ανάμεσα στο μαζικό χώρο και την πολιτική.

Γιατί, αν τελικά περάσει ο νόμος Αρσένη, πράγμα εξαιρετικά δύσκολο, (ποτέ ο Σημίτης δεν έχει επιτρέψει στους αντικνίτες να κερδίζουν στ' αλήθεια μια μάχη με τους κνίτες), θα έχει περάσει με βαριές αβιρίες για τους μαθητές και τις μορφές των αγώνων

τους.

Γιατί μαζί με τον κνίτικο πραξικοπηματισμό θα έχουν νικηθεί στο σχολείο η κατάληψη και η αποχή σαν μορφή αγώνα, ενώ ο εισαγγελέας θα εμφανίζεται σε κάθε σχολείο και θα το αδειάζει από διαμαρτυρόμενους σε πέντε λεπτά, με το επιχείρημα ότι "και ένας μαθητής να θέλει να κάνει μάθημα καμιά πλειοψηφία μαθητών δεν θα πρέπει να του το στερήσει" (Ανθόπουλος 8-12-99 στον Αντένα). Η αστική τάξη δεν νικάει δηλαδή τον κνίτη σαν φασίστα πραξικοπηματία, αλλά τον νικάει το πολύ σαν εξτρεμιστή του λαού. Αυτό σημαίνει ότι δεν τον νικάει μακροπρόθεσμα και βαθιά, αλλά προσωρινά και επιφανειακά. Από την άλλη μεριά ο κνίτης δουλεύει σαν προβοκάτορας γιατί κάνει μισητές στο λαό και τις αυθεντικές μορφές αγώνα επειδή τις συγχέει στα μάτια του με τις δικές του ιδιοφυώς διεστραμμένες μορφές. Ο λαός θέλει η αστυνομία να διαλύσει την πραξικοπηματική, κούφια "χαβαλέδικη" κατάληψη, καθώς και τα οδοφράγματα του ναζιστή κνίτη, αλλά αύριο η αστυνομία θα καλεστεί να σπάσει την αληθινή, ενθουσιώδη και δημοκρατική κατάληψη, την αληθινή αποχή - απεργία των μαθητών, τα αληθινά μαζικά αγαπητά και δίκαια οδοφράγματα του λαού που

προφανώς θα στηθούν ενάντια στο ναζισμό που θα είναι στην εξουσία.

Αυτά τα ζητήματα πρέπει να τα ξεκαθαρίζουμε από τώρα και να φερόμαστε ανάλογα. Όταν δηλαδή η κυβέρνηση τσακίζει τους κνίτες με μέθοδες και νόμους που ναιρούν δημοκρατικές κατακτήσεις και για να υποστηρίξει ένα εκπαιδευτικό σύστημα που γενικά δεν το πολυθέλουν οι μαθητές, δεν πρέπει να ταυτιζόμαστε μαζί της και να παίρνουμε εμείς την ευθύνη των δικών της πράξεων. Αν ο Σημίτης ήθελε να νικήσει τους κνίτες βαθιά θα μπορούσε να το κάνει κίνημα μαθητών, καθηγητών, γονιών. Θα απαντούσε στο μαύρο κίνημα των κνιτών με προοδευτικό κίνημα του λαού και αυτοί θα έλιωναν σαν πάγος στον ήλιο. Όμως αυτός επίτηδες βάζει τους εσωκομματικούς του αντιπάλους να λύσουν μόνο με τη βία ένα κατ' εσχόλην πολιτικό πρόβλημα. Οι κνίτες πρέπει να νικηθούν και πραγματικά βρίσκονται απείρως πιο δεξιά από τον εισαγγελέα και τα ΜΑΤ, και δεν πρέπει να τους υπερασπίσουμε ούτε για μια στιγμή ακόμα κι όταν συγκρούονται με το μηχανισμό βίας. Όμως εμείς πρέπει να έχουμε τη δικιά μας άποψη και τη δικιά μας τακτική απέναντι σε όλα αυτά. Στα σχολεία πρέπει να ξεσκεπά-

ζουμε πολιτικά τον κνίτη και να καλούμε τους μαθητές να απομονώσουν οι ίδιοι το κίνημά του, να υπερασπίσουμε την κατάληψη γενικά και να ξεσκεπάσουμε τη δικιά του κατάληψη μπροστά στους μαθητές όχι όμως μπροστά στον εισαγγελέα. Χρειαζόμαστε σ' αυτές τις περιπτώσεις ένα κίνημα ενάντια στους κνίτες και όχι έναν κρατικό μηχανισμό βίας.

Ο εισαγγελέας είναι πρόδος μόνο στην περίπτωση που ο κνίτης λειτουργεί σαν βιαστής του λαού και σαν φασιστική εξουσία ενάντια στην αστική δημοκρατική νομιμότητα. Αυτό γίνεται όταν κλείνει σαδιστικά και μεθοδικά το δρόμο που περπατάει ο λαός για να τον κρατήσει όμηρο.

Πραγματικά η μάχη με τον σοσιαλφασισμό είναι κάτι το εξαιρετικά πολύπλοκο και νικηφόρο στο βάθος μόνο για τους πραγματικούς επαναστάτες και κομμουνιστές. Μόνο αυτοί ξέρουν να διακρίνουν ανάμεσα στην επαναστατική και την ναζιστική μορφή. Οι αστοί έχουν αποδειχτεί ανίκανοι γι' αυτό και σε γενικές γραμμές δουλεύουν για το φωτοστέφανο του εθνικοσοσιαλισμού παλιότερα, και του εθνικοκομμουνισμού τώρα.

συνέχεια από τη σελ. 5

πό την άλλη μεριά η Ευρώπη ήταν αδύνατο να υποχωρήσει στο αγροτικό, ακόμα κι αν ήθελε, ακριβώς γιατί έγινε πολύ φασαρία στο Σιάτλ και όλος ο ευρωπαϊκός προστατευτισμός, δηλαδή τα αγροτικά συνδικάτα είχαν τα μάτια τους στραμμένα εκεί. Ευρωπαίοι κνίτες, εθνικιστές, ναζί, παπάδες, καθυστερημένοι κάθε είδους ήταν έτοιμοι να κατασπαράξουν τους εκπροσώπους της Ε. Ένωσης για λογαριασμό της ευρωπαϊκής γαιοκτησίας, της πλούσιας ευρωπαϊκής αγροτιάς και όλης της ευρωπαϊκής καθυστέρησης, αν έκαναν το παραμικρό βήμα παραίτησης από τις επιδοτήσεις.

Πρόκειται για εκείνους που βάζουν πάνω απ' όλα τις "παραδόσεις" την "εθνική και τοπική κουλτούρα" και όλες τις άλλες ιδεολογικές απάτες που καλύπτουν το καθεστώς των ειδικών αντιπαραγωγικών επιδοτήσεων στην ύπαιθρο.

Να λοιπόν πως ναυάγησε το Σιάτλ. Μέσα στην Ευρώπη το μαχαίρωσε ο προστατευτισμός της πλούσιας και μεσαίας αγροτιάς, και μέσα στις ΗΠΑ το συντηχιακό πνεύμα της πουλημένης στο μεγάλο κεφάλαιο αμερικάνικης εργατικής αριστοκρατίας. Έξω στους δρόμους του Σιάτλ το αποτελείωσε όλο αυτό το υπερδεξιό κατακάθι της παγκόσμιας πολιτικής, το μέτωπο των εθνικιστών του προστατευτισμού με τους κνίτες, τους τροτσικιστές και τους οικολόγους αντικαπιταλιστές.

Αυτό το μαύρο μέτωπο σηκώνει την αντι-κεφαλαιοκρατική μικροαστική σημαία του για να γκρεμίσει τη σύγχρονη βιομηχανία, και το σύγχρονο εργατικό κίνημα που μοιραία έχει την τάση μέσα από την παγκοσμιοποίηση της παραγωγής να γίνει και αυτό παγκόσμιο στη δράση του. Όλοι τούτοι καμαρώνουν για το σύνθημά τους ότι ο "κόσμος δεν είναι εμπόρευμα" για να αρνηθούν ότι για πρώτη φορά η ανθρωπότητα μπορεί να ελέγξει τον κόσμο επειδή ολόκληρος αυτός έχει μπει στην παγκόσμια αγορά, κι επειδή κύρια εξαιτίας αυτού οι λαοί συμμετέχουν στην παγκόσμια παραγωγή και στην παγκόσμια πολιτική. Ο κόσμος δεν είναι εμπόρευμα, αλλά σήμερα σχεδόν κάθε εμπόρευμα είναι δημιουργημένο απ' όλον τον πλανήτη.

Απόδειξη ότι η αποτυχία του Σιάτλ δεν ήταν κάτι το καλό για τους λαούς ήταν η γενική στάση των τριτοκοσμικών που την αισθάνθηκαν σαν ένα χτύπημα πρώτα από όλα στους ίδιους. Οι πρόεδροι της Βραζιλίας και του Περού, τα μεγαλύτερα πολιτικά έντυπα της Ινδίας (New Delhi Times) και της Αιγύπτου (Al-Ahram) κατηγορήσαν ευθέως τις ΗΠΑ και την Ευρώπη για την αποτυχία του Σιάτλ, και υπεράσπισαν τη λειτουργία του ΠΟΕ. Οι New Delhi Times μάλιστα έγραψαν: "Ο ΠΟΕ είναι φίλος μας".

Πραγματικά όσο ο ΠΟΕ δεν

προχωράει τώρα, όπως όφειλε να κάνει στο Σιάτλ, σε μεγαλύτερη απελευθέρωση των περιορισμών στις πλούσιες χώρες, τόσο οι μεγάλοι χαμένοι θα είναι οι νότιοι που άνοιξαν τις αγορές τους και μάταια περιμένουν να κάνουν το ίδιο οι βόρειοι.

Αυτοί εδώ συνεχίζουν να παραβαίνουν τις υποχρεώσεις που είχαν υπογράψει απέναντι στον τρίτο κόσμο στον προηγούμενο κύκλο, τον γνωστό κύκλο της Ουρουγουάης. Όμως και οι πλούσιες χώρες του CAIRNS είναι χτυπημένες από το ναυάγιο του Σιάτλ, όπως τελικά είναι χαμένες και οι πιο προοδευτικές μερίδες της αστικής τάξης στις ΗΠΑ και την Ευρώπη που θέλουν ένα πολυμερές άλωμα του παγκόσμιου εμπορίου.

Αυτά τα τμήματα της δυτικής αστικής τάξης ήθελε να χτυπήσει ο Κλίντον όταν σαμπόταρε το Σιάτλ. Αυτό ήθελε και η παγκόσμια καγκεμπίτικη προπαγάνδα που ενθάρρυνε ή και οργάνωνε το φαιοκόκκινο μέτωπο ενάντια στην "παγκοσμιοποίηση και το νέο-φιλελευθερισμό" στο Σιάτλ. Αυτό που ήθελε να εμποδίσει ο σοσιαλμπεριαλισμός Ρωσίας και Κίνας είναι το πολυμερές ανοιχτό εμπορικό σύστημα που το εκπροσωπεί σήμερα ο ΠΟΕ.

ΑΝΟΙΧΤΟΣ ΠΟΕ Ή ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΟΝΟΠΩΛΙΣΤΩΝ

Το ζήτημα με τον ΠΟΕ σήμερα δεν είναι το αν θα είναι καπιταλιστικός ή αντικαπιταλιστικός, γιατί ο ΠΟΕ είναι διακρατικός θεσμός και δεν υπάρχουν σήμερα χώρες ενός αντικαπιταλιστικού στρατοπέδου. Δεν υπάρχει ζήτημα σήμερα αντιπαράθεσης ανάμεσα σε μια καπιταλιστική και σε μια αντικαπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Ούτε μπήκε από τους διαδηλωτές του Σιάτλ ειλικρινά ζήτημα αντιμπεριαλιστικού ΠΟΕ ή ενός ΠΟΕ στα χέρια του μπεριαλισμού, γιατί αν αυτοί έβαζαν ένα τέτοιο πράγμα δεν θα διέλυαν ποτέ, όπως εξηγήσαμε, την συγκεκριμένη συνάντηση σε βάρος του τρίτου κόσμου. Ούτε καν μαινίει το ζήτημα, όπως νομίζουν μερικοί επιπόλαιοι διεθνιστές διανοούμενοι, ενός ΠΟΕ δήθεν πιο πολιτικού από τον σημερινό τάχα οικονομίστικο.

Το ζήτημα είναι ποια είναι η πρακτική αντίθετη πολιτική τάση απέναντι στην κυρίαρχη τάση του ΠΟΕ σήμερα. Ποια είναι αυτή η τάση που **πρακτικά** βγήκε ενισχυμένη από την αποτυχία αυτού εδώ του συγκεκριμένου ΠΟΕ.

Λοιπόν η τάση που βγήκε ενισχυμένη είναι εκείνη του οικονομικού απομονωτισμού στο πλούσιο μπεριαλιστικό βορρά ενάντια στις διαθέσεις ανοίγματος στη διεθνή αγορά που έχει ο βιομηχανικά αναπτυσσόμενος αλλά και ο αγροτικός νότος. Είναι ο άδικος μπεριαλιστικός προστατευτισμός που νίκησε και όχι καν ο δίκαιος προστατευτισμός του τρίτου κόσμου. Δεν είναι αυτός ο τελευταίος που χάλασε τη δουλειά. Όμως αυτό είναι ακόμα σε πρώτη ανάγνωση. Γιατί ακό-

μα βαθύτερα αυτό που αντιπαρετέθονταν τώρα στον ΠΟΕ του πολυμερούς εμπορίου είναι το διμερές εμπόριο, το εμπόριο δίχως διεθνείς αρχές και δίχως διεθνείς συμφωνίες, το δίχως καμιά διαφάνεια. Πρόκειται για εκείνο το εμπόριο που κάθε μια χώρα οργανώνει μεμονωμένα με τις άλλες ανάλογα με τη δύναμη της και τους διεθνείς πολιτικούς ή στρατιωτικούς ή οικονομικούς άξονες στους οποίους συμμετέχει. Πρόκειται για μια διαδικασία πολιτικού θρυμματισμού και ηγεμονισμού. **Τέτοιο εμπόριο θέλουν οι απομονωτιστές των ΗΠΑ, τέτοιο οι Ευρωπαίοι σαν μπεριαλιστές και κυρίως τέτοιο οι Ρώσοι και οι Κινέζοι ναζί.**

Οι ισχυροί τέτοιοι πόλοι θέλουν ένα εμπόριο με κανόνες τους δικούς τους κανόνες, και αρχές τις δικές τους αρχές στα πλαίσια ζωνών πολιτικής, στρατιωτικής ή οικονομικής τους κυριαρχίας. Ο ΠΟΕ δεν τους κάνει γιατί με αυτόν συμμετέχουν, έστω με άνισους πρακτικούς όρους πάντως με ανοιχτούς διαφανείς και λίγο πολύ ίσους θεσμικούς όρους δίπλα σε άλλες 135 χώρες του κόσμου.

Ο ΠΟΕ απαιτεί ένα μίνιμουμ διεθνούς πολιτικού δημοκρατισμού και δημοκρατισμού των μελών του. Γι αυτό δεν συμμετέχουν σ' αυτόν ακόμα οι 2 γίγαντες του σοσιαλφασισμού Ρωσία και Κίνα.

Η Ρωσία και η Κίνα προτιμούν ενάντια στην πολυμερή αντίληψη του διεθνούς εμπορίου (multi lateralism) δηλαδή το να διαπραγματεύεται ο καθένας ανοιχτά, ισότιμα και με αμοιβαιότητα με όλους τους άλλους, τη διμερή αντίληψη (bilateralism), ή έστω την περιφερειακή αντίληψη, που είναι μέθοδοι μόνο για ισχυρούς που μπορούν να επιβάλουν άνισους όρους στους τρίτους. Αυτή η μέθοδος είναι κατάλληλη μόνο για όσους στηρίζονται στη μονομερή βία τους. Οι ειδικοί, σκοτεινοί, προνομιακοί όροι εμπορίου αντιστοιχούν στους όρους που διαμορφώνει ή ισχύει κυρίως η στρατιωτική. Η Ρωσία και η Κίνα για παράδειγμα μιλάνε πολύ καλύτερα από τη δημοκρατική γλώσσα του διεθνούς εμπορίου, τη γλώσσα του στρατού τους, του μεγάλου τους πληθυσμού και των πυρηνικών τους. Στο διεθνές εμπόριο ανταλλάσσονται λίγο πολύ ίσες ποσότητες και ποιότητες για ίση τιμή όταν οι συμβαλλόμενοι είναι με τα ίδια πολιτικά δικαιώματα. Όταν οι συμβαλλόμενοι είναι με άνιση ισχύ τότε και η ανταλλαγή είναι άνιση.

Είναι καλύτερο λοιπόν για μια φασιστική Κίνα να θέλει έναν διαλυμένο ή έναν βάρβαρο ΠΟΕ παρά έναν δημοκρατικό και διαφανή. Αν είναι να μπει σ' αυτόν και να κινηθεί άνετα - αφού έξω θα είναι πολύ απομονωμένη - τον προτιμάει όσο γίνεται χειρότερο.

Τα ίδια ισχύουν για τους αμερικάνους και τους ευρωπαίους μονοπωλιστές. Δεν είναι τυχαίο ο τρόπος με τον οποίο οι πρώτοι ενώνονται με τους κινέζους φασίστες.

Η ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΔΕΝ ΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΣΕΙΣΜΟ

Μετά το μεγάλο σεισμό της 9ης Σεπτεμβρίου γράψαμε στη Νέα Ανατολή: "Αυτός ο σεισμός έδειξε γενικά μία αστική τάξη χωρίς χαρακτήρα, που έχει αφήσει τη πρωτεύουσα του κράτους, το κέντρο της οικονομικής δραστηριότητας απροστάτευτη στους σεισμούς. Ο τυχοδιωκτισμός αυτών που δημιούργησαν το νεοελληνικό κράτος, έχοντας στο μυαλό τους την απόκτηση νέων εδαφών και όχι το έδαφος στο οποίο πατούσαν αποκαλύπτεται με τον καλύτερο τρόπο. Η αντιμετώπιση της κρίσης έμεινε σχεδόν αναλλοίωτη από το σεισμό του 1981" (αρχ.φ. 336, 12-9-99).

Ένα μήνα περίπου αργότερα ο Γ. Παπαδόπουλος, ερευνητής σεισμολογίας στο Γεωδυναμικό Ινστιτούτο του Αστεροσκοπείου Αθηνών έλεγε: "Το μεγάλο πρόβλημα με τους σεισμούς δεν το έχουμε κατ' ανάγκην εκεί που συμβαίνουν και τα μεγάλα σεισμικά μεγέθη. Το έχουμε εκεί όπου υπάρχουν μεγάλες πόλεις απειλούμενες από σεισμούς ακόμη και μεσαίου μεγέθους... για το λόγο αυτό είναι εξαιρετικά χρήσιμο να υπολογίζουμε όχι μόνο τη σεισμικότητα μιας περιοχής, αλλά και τη σεισμική της επικινδυνότητα... η σεισμική επικινδυνότητα εξαρτάται από τρεις παράγοντες: Από τη σεισμικότητα της περιοχής, από την τρωτότητα των κατασκευών και από την οικονομική αξία, που είναι εκτεθειμένη στους σεισμούς..." (Ελευθεροτυπία, 19-10).

Με βάση τα παραπάνω κατατάσσονται οι διάφορες περιοχές της χώρας σε ένα πίνακα. Από αυτόν προκύπτει ότι η Αθήνα και η Θεσσαλονίκη-περιοχές στις οποίες διαμένει πάνω από το μισό του πληθυσμού της χώρας- ενώ έχουν χαμηλή σεισμικότητα εν τούτοις εμφανίζουν πολύ υψηλή επικινδυνότητα, με κλίμακα επικινδυνότητας 56,13 και 13,11 αντίστοιχα (στο ίδιο).

Έτσι ενώ προβάλλει επιτακτική η ανάγκη για αλλαγή του αντισεισμικού κανονισμού και ιδιαίτερα για την περιοχή της Αττικής, ο υφυπουργός ΠΕΧΩΔΕ Βερελής δήλωνε μια εβδομάδα νωρίτερα στην Ελευθεροτυπία: "Ειδικά τις πρώτες ημέρες μετά το σεισμό παρατήρησα διάφορους μη ειδικούς, που έβγαιναν και έλεγαν ότι πρέπει να αλλάξει ο αντισεισμικός κανονισμός. Ακόμη κι εγώ που είμαι ο αρμόδιος υφυπουργός, δεν μπορώ να το πω. Το υπουργείο απευθύνθηκε στη μόνιμη επιτροπή που υπάρχει για τον αντισεισμικό κανονισμό, η οποία θεωρεί ότι δεν πρέπει να αλλάξει ο κανονισμός", μας είπε ο κ. Βερελής" ("Ε", 12-10).

Ο Βερελής και ο πολιτικός του προϊστάμενος Λαλιώτης αδιαφορούν για μια ακόμη φορά για το λαό της Αθήνας. Παρόλα αυτά δεν δίνουν όχι μόνο αποζημίωση για τα εργοστάσια που χτυπήθηκαν από το σεισμό και βρίσκονται γύρω από τον Κηφισό, αλλά τα αναγκάζουν και να φύγουν προκειμένου να αποζημιωθούν. Έτσι αποδεικνύεται η περιφρόνησή τους όχι μόνο για τη ζωή του λαού αλλά και για την άμεση επιβίωσή του.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

και αντιλήψεων που έρχονται σε σύγκρουση με τις κυρίαρχες πολιτικές θέσεις της αστικής τάξης, του σοβινισμού και των φαιοκόκκινων. Αυτή η περίοδος όμως δεν μπορεί να είναι παντοτινή. Σ' αυτή την εφημερίδα θα βρείτε μια ταχυδρομική επιταγή. Μην την πετάξετε. Όσοι ενδιαφέρεστε για την εφημερίδα μας, παρακαλώ συμπληρώστε το ποσό της συνδρομής και στείλτε τη στη διεύθυνση που γράφουμε στην επιταγή.

Καλούμε τους αναγνώστες μας να μας ενισχύσουν οικονομικά. Οι αυξημένες υποχρεώσεις προπαγάνδας και δράσης έχουν αυξήσει πια δραματικά τις οικονομικές απαιτήσεις ταυτόχρονα με την χειροτέρευση της οικονομικής θέσης των συντρόφων και των φίλων μας που στην πλειοψηφία τους είναι εργάτες και μισθωτοί.

Για να μπορέσει η ΟΑΚΚΕ

να ανταποκριθεί στα καθήκοντα που έχει θέσει στον εαυτό της χρειάζεται σήμερα δυο πράγματα: οργανωτική ανάπτυξη και λεφτά. Αυτοί είναι καθοριστικοί παράγοντες που θα μετατρέψουν την πολιτική γραμμή και την ιδεολογία μας σε υλική δύναμη. Όσοι φίλοι μας καταλαβαίνουν την αναγκαιότητα αυτής της ενίσχυσης πρέπει να συνεισφέρουν, στο μέτρο που μπορούν και θέλουν, την υποστήριξη τους. Αν μπορούμε αυτό να το κάνουμε μια φράση λέμε: "Όποιος αγαπάει την ΟΑΚΚΕ ας σταθεί δίπλα μας οργανωτικά και με την οικονομική του ενίσχυση". Επειδή όμως το πρώτο είναι πιο δύσκολο ας ξεκινήσουμε από το δεύτερο.

Μπορείτε να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση: **ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Τ. Θ. 8371, 100 10 ΑΘΗΝΑ**. Ή να καταθέσετε τα χρήματα στο λογαριασμό μας στην **Εθνική Τράπεζα: 160/764962 - 29.**

ΕΛΣΙΝΚΙ: ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

ναν συμπαγή και άριστα οργανωμένο διεθνή γρίφο;

Κι όμως ο ηλίθιος γίγαντας το δέχτηκε. Όπως δέχτηκε να περιλάβει στην πολιτική του δικαιοδοσία τον χειρισμό του δεύτερου παροιμιώδους διεθνούς ανταγωνισμού που είναι ο ελληνοτουρκικός εθνικός ανταγωνισμός στη σκακιέρα του Αιγαίου, καθώς και τον έλεγχο των εσωτερικών και ανταγωνιστικών αντιθέσεων μιας μεγάλης χώρας, όπως η Τουρκία η οποία συγκλονίζεται κυρίως από την κούρδικη απόσχιση αλλά και από την ισλαμοφασιστική καθυστέρηση.

Γιατί όλα αυτά; Γιατί ο ηλίθιος γίγαντας δεν μπορεί να λύνει προβλήματα. Μπορεί μόνο να τα ενσωματώνει επιδιώκοντας πάντα ένα συμβιβασμό στο μέλλον.

Εδώ η Ενωμένη Ευρώπη ήθελε να πάρει μέσα της την Τουρκία γιατί αυτό ήταν το αληθινό της συμφέρον. Η Τουρκία είναι η πύλη της Ευρώπης προς τη Μέση Ανατολή και τον Καύκασο, δηλαδή προς το χώρο των πετρελαίων. Η Τουρκία είναι ακόμα ο έλεγχος των Στενών, δηλαδή ο έλεγχος της διόδου της παγωμένης τσαρικής αυτοκρατορίας προς τη ζεστή Μεσόγειο. Η Τουρκία είναι τέλος μια αρκετά μεγάλη αναδυόμενη βιομηχανική αγορά.

Αλλά για να πάρει μέσα της την Τουρκία η Ευρώπη έπρεπε να συμβιβαστεί ακόμη περισσότερο με τον ελληνικό σοβινισμό και στην Κύπρο και στο Αιγαίο. Γιατί ο ελληνικός σοβινισμός είναι ήδη μέσα στην Ευρώπη και της βάζει το ένα βέτο μετά το άλλο και την παραλύει. Το χειρότερο όμως είναι ότι εδώ και χρόνια ο ελληνικός σοβινισμός έχει ηγεμονευτεί από τη ρωσοφιλία και τελικά από τη ρώσικη διπλωματία.

Έτσι ο γίγαντας για να λύσει το πρόβλημα της Τουρκίας περιέλαβε μέσα του το ρώσικο βέτο. Με αυτόν τον τρόπο όχι μόνο το πλεθυσμα της Ευρώπης στην Τουρκία σημαίνει προηγούμενη ένταξη της Κύπρου, αλλά σημαίνει ακόμα ότι και η τουρκική εξωτερική και εσωτερική πολιτική θα υπόκειται από δω και μπρος μέσω της Ελλάδας στο ρώσικο βέτο. Η τουρκική πολιτική στην Κύπρο, στο Αιγαίο, στο κούρδικό, στο ζήτημα του ισλαμοφασισμού, θα υπόκειται στις υποδείξεις του Κρεμλίνου μέσω Ελλάδας. Ως τα τώρα η Ρωσία δεν μπορούσε να επέμβει στα εσωτερικά της Τουρκίας. Τώρα που η Τουρκία θέλει να γίνει μέλος της Ευρώπης πρέπει να δίνει διαρκώς εξετάσεις στην Ελλάδα και κατά συνέπεια τον ορθόδοξο προστάτη της τελευταίας. Η υποψηφιότητα της Τουρκίας θα είναι μια μακριά και μαρτυρική πορεία.

Αυτό είναι το Ελσίνκι.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΖΗΤΗΜΑ Η ΕΝΤΑΞΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Το πιο μεγάλο ζήτημα λοιπόν που παίχτηκε στο Ελσίνκι ήταν η ισχυροποίηση του ρώσικου πόλου μέσα στην Ευρώπη, δηλαδή η ένταξη της Κύπρου δίχως

προϋποθέσεις. Αυτή προσδιορίζεται στην παρακάτω παράγραφο της τελικής απόφασης των δεκαπέντε:

“Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι μια πολιτική διευθέτηση θα διευκολύνει την ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. Αν δεν έχει επιτευχθεί η διευθέτηση αυτή μέχρι το τέλος των διαπραγματεύσεων ένταξης, η απόφαση του Συμβουλίου για την ένταξη θα ληφθεί χωρίς αυτή (σ.σ η διευθέτηση) να αποτελεί μια προϋπόθεση. Τη στιγμή εκείνη το Συμβούλιο θα λάβει υπόψη του όλους τους σχετικούς παράγοντες”

Το Συμβούλιο των αρχηγών των κρατών της Ε.Ε αρνιόταν ως την τελευταία στιγμή να υπάρχει η κρίσιμη διατύπωση “η απόφαση του Συμβουλίου για την ένταξη θα ληφθεί χωρίς αυτή να αποτελεί μια προϋπόθεση”. Στο τέλος υπέκυψε και καλύφθηκε πίσω από τη φρασούλα “θα λάβει υπόψη του όλους τους σχετικούς παράγοντες”. Αυτή η φρασούλα θα επιτρέψει στην Ευρώπη να αντισταθεί για κάποιο διάστημα στην ένταξη της διχοτομημένης Κύπρου, αλλά όσο και να σπαρταρήσει το ψάρι έχει καταπεί το αγκίστρι.

Από την ώρα που οι Σημίτης – Παπανδρέου απέσπασαν την παράγραφο για την Κύπρο το μεγάλο ζήτημα ουσίας γι’ αυτούς είχε τελειώσει. Για βδομάδες και μήνες πριν το Ελσίνκι είχαν επιμείνει στο Κυπριακό θεωρώντας το σαν ζήτημα κλειδί. Το ίδιο ακριβώς τόνιζε και ο άλλος πρόσφατος οπαδός της ρώσικης διπλωματίας, ο Τσοχατζόπουλος (Ελευθεροτυπία, 6 Δεκεμβρίου).

Από τη στιγμή εκείνη και πέρα η προσπάθειά τους ήταν να μην εκτεθούν στους έλληνες σοβινιστές που έχουν τα μάτια τους στραμμένα στο Αιγαίο. Γι’ αυτό ζητούσαν βασικά μια υποχώρηση από τον τουρκικό σοβινισμό. Το Συμβούλιο Υπουργών της Ε.Ε δεν θα δεχόταν να υπογράψει μια συμφωνία που θα ικανοποιούσε την Ελλάδα, αν δεν την δεχόταν και η Τουρκία.

Έτσι λοιπόν η Τουρκία δέχτηκε την παρακάτω διατύπωση στην τελική απόφαση, διατύπωση που έχει μέσα της πάντως ταυτόχρονα και μια μεγάλη υποχώρηση του ελληνικού σοβινισμού απέναντι στην Τουρκία:

“Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο... καλεί τις υποψήφιες χώρες να κάνουν κάθε προσπάθεια να λύσουν σημαντικές συνοριακές διαφορές και άλλα συναφή θέματα. Αν αποτύχουν σ’ αυτό θα πρέπει μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα να φέρουν τη διαφορά ενώπιον του Δικαστηρίου της Χάγης. Το Ε. Συμβούλιο θα επανεξετάσει την κατάσταση σχετικά μ’ αυτές τις διαφορές, με ιδιαίτερη έμφαση στις επιπτώσεις πάνω στη διαδικασία ένταξης μέχρι το τέλος του 2004, ώστε να προωθήσει τη διευθέτησή της μέσω του Δικαστηρίου της Χάγης”

Εδώ ο τουρκικός σοβινισμός έκανε την υποχώρηση να δεχτεί δικαιοδοσία του “δικαστηρίου της Χάγης” για πρώτη φορά. Όμως ο ελληνικός υπέστη μεγαλύτερο

πλήγμα με την διατύπωση “συνοριακές διαφορές και άλλα συναφή θέματα”. Εδώ ο Σημίτης πούλησε ουσιαστικά τους σοβινιστές αφού για την πάγια ως τα τώρα ελληνική εξωτερική πολιτική δεν υπάρχουν συνοριακές διαφορές ανάμεσα στις δύο χώρες παρά μόνο ζήτημα οριοθέτησης της υφαλοκρηπίδας. Δεν είναι τυχαίο μάλιστα ότι ο Γ. Παπανδρέου είχε δεχτεί στις 8 του Δεκεμβρίου δίπλα στη λέξη “συνοριακές” και τη λέξη “εδαφικές”. Όμως οι σοβινιστές αντέδρασαν και ο Γ. Παπανδρέου έσβησε την εντελώς αμαρτωλή λέξη.

Πάντως εδώ η νίκη του ρώσου Σημίτη πάνω στην Ευρώπη βρίσκεται στη διατύπωση: “Το Ε. Συμβούλιο θα επανεξετάσει την κατάσταση... με ιδιαίτερη έμφαση... μέχρι το τέλος του 2004... ώστε αυτό να προωθήσει...”. Αυτό σημαίνει ότι η Ένωση θα χωθεί μέχρι το κεφάλι στα βαθιά νερά του Αιγαίου. Αυτό ήταν που απαιτούσε διαρκώς ο Γ. Παπανδρέου όταν καλούσε την Ένωση “να αναλάβει τις ευθύνες της”, “αλλιώς θα υπάρξει αδιέξοδο”. Μάλιστα στις 6 του Δεκεμβρίου απαιτούσε “οι ελληνοτουρκικές σχέσεις... το Κουρδικό, τα θέματα της δημοκρατίας στην Τουρκία να γίνουν θέματα της Ευρώπης. Όχι λεκτικά, αλλά στην ουσία” (Ελευθεροτυπία, 6 Δεκεμβρίου).

Δεν είναι τυχαίο ότι την τελευταία διατύπωση που αναφέρουμε παραπάνω για τη Χάγη μαζί με την διατύπωση για την Κύπρο δεν την δεχόταν ως την τελευταία στιγμή το Συμβούλιο Κορυφής (Βήμα, 12 Δεκεμβρίου).

Το ίδιο βέβαια το Συμβούλιο, όπως και η Τουρκία είχαν δεχτεί προηγουμένα τις απαιτήσεις της Ελλάδας για έναν γενικό έλεγχο των καλών σχέσεων της Τουρκίας με την Ελλάδα καθώς και της δημοκρατίας στο εσωτερικό της πρώτης από την πλευρά της Ευρ. Ένωσης. Αυτά αναφέρονται πιο έμμεσα στην απόφαση των 15 με τις εξής διατυπώσεις: “θα εφαρμοστούν μηχανισμοί επιτήρησης της Ε. Επιτροπής για την πρόοδο που θα συντελεί η Τουρκία... Η εταιρική σχέση θα σχεδιαστεί στη βάση των προηγούμενων Ευρ. Συμβουλίων”. Εδώ υπονοείται η Σύνοδος του Λουξεμβούργου (12/12/97) που είχε αποφασίσει τέτοιους όρους για την Τουρκία ώστε αυτή έξω φρενών είχε διακόψει κάθε πολιτικό διάλογο με την Ένωση. Όμως αυτό υπονοείται με έναν πολύ γενικόλογο τρόπο που δεν δεσμεύει εντελώς την Τουρκία. Αυτή τη διατύπωση τη δέχτηκε η Τουρκία για να διευκολύνει τον Σημίτη απέναντι στους δικούς του σοβινιστές.

Το ερώτημα που μπορεί να θέσει κανείς είναι πως υποχώρησε η Τουρκία σε καίρια σημεία όπως το Κυπριακό και η Χάγη και πως η Ευρώπη δέχτηκε να χωθεί ως τα μπουνιά στο Κυπριακό, στο Αιγαίο και σε όλα τα άλλα που αναφέραμε.

Η ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗΣ

Σε ότι αφορά την Τουρκία η βασική εξήγηση βρίσκεται στην απειλή που νιώθει η τουρκική ανεπτυγμένη βιομηχανική και εκσυγχρονιστική αστική τάξη και το πιο φωτισμένο τμήμα του κεμαλισμού στο στρατό από τον ανερχόμενο ισλαμοφασισμό και τον αντιδυτικό εθνικοφασισμό. Αυτό το κομμάτι της τουρκικής αστικής τάξης βιάζεται να προσεγγίσει την Ευρώπη κυρίως για να δείξει στον τουρκικό λαό μια επιτυχία σ’ αυτό το μέτωπο. Γιατί από άποψη ουσίας στο Ελσίνκι η Τουρκία δεν έχει πετύχει τίποτα το ουσιαστικό. Δηλαδή δεν μπαίνει στην Ευρώπη, γίνεται μόνο υποψηφια. Από την άλλη μεριά το προοδευτικό τμήμα της τουρκικής αστικής τάξης έχει κυριολεκτικά “ψωνιστεί” από τον Γ. Παπανδρέου και την γραμμή του της προσέγγισης και πιστεύει ότι πραγματικά η νέα γραμμή της ελληνικής διπλωματίας είναι ειλικρινής. Έτσι είναι διατεθειμένη για τις πιο μεγάλες υποχωρήσεις πέρα από την εξομάλυνση στα μέτωπα “χαμηλής” διπλωματίας. Ο Τζεμ εκφράζει καλύτερα από όλους αυτή την τάση και έχει δουλευτεί κατάλληλα για να την εκφράζει. Στις 8 του Δεκεμβρίου δήλωσε ότι “έχουμε φτάσει σε τέτοιο σημείο με την Ελλάδα που έχω απορήσει” (Ελευθεροτυπία 8/12) και ταυτόχρονα αποδεχόταν τους όρους της Ατζέντας 2000, δηλαδή δεχόταν τον ελληνικό ευρωπαϊκό έλεγχο πάνω στα πάντα προκειμένου να ενταχθεί η χώρα του στην Ε. Ένωση. Την άλλη μέρα χρειάστηκε να σκληρύνει την θέση του απέναντι στην Ελλάδα για να μην αδυνατίσει ο ίδιος στο εσωτερικό της Τουρκίας από τους δικούς του σοβινιστές.

Σε ότι αφορά τώρα την Ευρώπη αυτή, πέρα από τα χαρακτηριστικά της που προαναφέραμε, υπέκυψε κυρίως, κάτω από τις τεράστιες αμερικάνικες πιέσεις. Αυτές οι πιέσεις ασκήθηκαν επίσης και στην Τουρκία και εξηγούν την σχετική ευκολία με την οποία υποχώρησε ένας γερο εθνικιστής σαν τον Ετσεβίτ, αλλά και την οργή με την οποία έχει αντιδράσει ένα τμήμα του τουρκικού εθνικιστικού κατεστημένου (πχ. Σοϊσάλ) για τη συμφωνία του Ελσίνκι.

Η αμερικάνικη πίεση είναι στη ουσία πίεση Κλίντον. Ο μεγάλος αυτός πράκτορας πριν λήξει η θητεία του είναι υποχρεωμένος να κλείσει σοβαρά στρατηγικά ζητήματα για τη ρώσικη διπλωματία. Τέτοια είναι η ένταξη της Κύπρου στην Ε. Ένωση καθώς και η υποψηφιότητα της Τουρκίας. Αποδεικνύεται σήμερα ότι αυτό ήταν το νόημα του πρόσφατου ταξιδιού του σε Τουρκία – Ελλάδα. Ο Κλίντον οργάνωσε για να κλείσει η δουλειά στο Ελσίνκι. Η “Ελευθεροτυπία” διαπίστωνε στις 6 Δεκεμβρίου ότι οι διαπραγματευτές στο Ελσίνκι ήταν σε “νεκρό σημείο”. Ήταν η στιγμή που ο Λαλιώτης βασικός πια στο σχεδιασμό της εξωτερικής πολιτικής οργάνωσε την απαίτηση για “βέτο” της Ελλάδας από ηγετικά στελέχη της κυβέρνη-

σης, ώστε να απειληθεί το Συμβούλιο κορυφής με αποτυχία. Εκείνες τις ώρες ο Γ. Παπανδρέου επικοινωνήσε με την Όλμπράϊτ. Λίγο μετά σύμφωνα με την “Ε” “με μια μάλλον ασυνήθιστη κίνηση, ο αμερικάνος υφυπουργός εξωτερικών κ. Γκρόσμαν κάλεσε τους πρεσβευτές στις ΗΠΑ, της Γαλλίας, της Βρετανίας, της Γερμανίας, της Ιταλίας και της Ιταλίας (σ.σ. πλην Αγγλίας όλες δηλαδή όσες διαφωνούσαν με την ένταξη της Κύπρου) και τους ζήτησε να διαμορφώσουν θέση για το Κυπριακό που θα είναι ανεκτή από την Αθήνα”.

Τρείς μέρες μετά από αυτή την επέμβαση των ΗΠΑ, την κρίσιμη Παρασκευή 10 Δεκεμβρίου όπου συνεδρίαζε το Συμβούλιο Κορυφής, ο ίδιος ο Κλίντον τηλεφώνησε στον Ετσεβίτ για να μην απορρίψει την “προσφορά” της Ε. Ένωσης. Για περίπου δύο ώρες αργότερα ο αμερικάνος πρέσβης στην Τουρκία Μαρκ Πάρις έκανε διαρκώς τηλεφωνήματα σε τουρκούς αξιωματούχους προκειμένου τάχα “να ενημερώσει το Λευκό Οίκο”, στην ουσία για να πιέσει την τουρκική κυβέρνηση να δεχτεί την απόφαση (Βήμα 12 Δεκεμβρίου). Η ίδια εφημερίδα διαβεβαιώνει ότι “ο Κλίντον παρακολούθησε λεπτό προς λεπτό την εξέλιξη της διαπραγματεύσεως στο Ελσίνκι το πρωί της Παρασκευής. Ακόμα και όταν μπήκε στο Air Force one για να μεταβεί στο Άρκανσο ο κ. Κλίντον ενημερωνόταν από τον Σύμβουλο Εθνικής Ασφαλείας κ. Σάντι Μπέργκερ για τις τελευταίες εξελίξεις”.

Ήταν φανερό ότι παιζόταν ένα πελώριο χαρτί για την ρώσικη διπλωματία. Οι εξελίξεις στην ήπειρό μας και στη Μέση Ανατολή θα επηρεαστούν για δεκαετίες από το άνοιγμα αυτής της μεγάλης πληγής που είναι η συμφωνία του Ελσίνκι.

Εννοείται ότι στη χώρα μας όσοι δημοκράτες και αντιεθνικιστές δεν καταλαβαίνουν τίποτα από ρώσικη εξωτερική πολιτική, θα χαιρετήσουν με συγκίνηση αυτή τη συμφωνία και θα πιστέψουν ότι τώρα αρχίζει ο “χρυσός αιώνας” στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Κι όμως, τι κρίμα. Τίποτα από αυτά. Τώρα αρχίζει ο “χρυσός αιώνας” των ρωσόφιλων στην Ελλάδα και την Κύπρο και των ισλαμοφασιστών και των Κούρδων αποσχιστών στην Τουρκία. Οι παράγοντες της πολιτικής αποσύνθεσης και της αδράνειας της Ευρ. Ένωσης, όπως και οι παράγοντες της πολιτικής κρίσης στην ίδια την Τουρκία θα δυναμώσουν. Όσο για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις αυτές θα αμβλυνθούν τώρα για να βράζει από κάτω το καζάνι μιας νέας ακόμα μεγαλύτερης όξυνσης και έκρηξης.

Οι δημοκράτες και οι φιλελεύθεροι μας θα κοιμούνται ευτυχισμένοι με το νανούρισμα ενός Σημίτη που ξέρει να παίζει στο Κόσοβο, στη Βοσνία, στην Αλβανία, στην Τσετσενία, παντού, το

συνέχεια στη σελ. 9

ΤΟΥΣ ΠΟΝΑΕΙ Η ΟΑΚΚΕ

Ένα κνίτικο γράμμα στην

Ελευθεροτυπία και η απάντηση

Όταν ο εχθρός επιτίθεται εναντίον σου με λύσσα τότε σημαίνει ότι βαδίζεις στο σωστό δρόμο. Μια τέτοια βρώμικη επίθεση από το σοσιαλφασισμό δέχτηκε η ΟΑΚΚΕ. Σε επιστολή τους στην εφημερίδα *Ελευθεροτυπία* στις 29/11, δύο κνιτοειδή που υπογράφουν σαν Γιώργος και Φωτεινή Λέκκα καταπιάνονται με τους αναρχικούς, τους οποίους κατηγορούν για “χαφιέδες” και “προβοκάτορες” και κάνουν κριτική στο ψευτοΚΚΕ γιατί είναι πολύ ευγενικό μαζί τους. Γράφουν: “Δεν έχουν καμιά δουλειά στις διαδηλώσεις. Κατεβαίνουν μόνο για παραπλάνηση του κόσμου και για προβοκάτιες. Και για να περνάνε τα νεοταξικά τους μηνύματα. Έτσι συμμετείχαν και στην κεντρική πορεία για το Γιουγκοσλαβικό, αλλά τα πανό τους γράφανε για το “σέρβικο εθνικισμό” και για τις “εκκαθαρίσεις”. Και ξαφνικά ξεσπάνε: “Να πάνε να διαδηλώνουν χωριστά, μαζί με τους ομοϊδέατες τους της ΟΑΚΚΕ. Διότι οι απόψεις τους μόνο μ’ αυτήν την κρυπτοναζιστική οργάνωση συμπίπτουν”. Πρόκειται για μια επίθεση λάσπης ενάντια μας αλλά στόχος των επιστολογράφων δεν είναι εδώ άμεσα η ίδια η ΟΑΚΚΕ όσο τα τμήματα, οι τάσεις και οι φράξιες του αναρχισμού που “οι απόψεις τους συμπίπτουν” μαζί μας, όπως γράφουν. Γι’ αυτό και οι ίδιοι φροντίζουν να τοποθετούν αυτό το κομμάτι των αναρχικών μέσα σε εισαγωγικά (“αναρχικοί”) για να κάνουν το διαχωρισμό μέσα στον αναρχισμό. Φροντίζουν μάλιστα να πάρουν όσες αποστάσεις μπορούν από το ψευτοΚΚΕ κατηγορώντας το για υποχωρητισμό και ανοχή απέναντι στους “προβοκάτορες” για να γίνουν πειστικοί. Στην πραγματικότητα το γράμμα έχει στόχο να απομακρύνει όσο μπορεί αυτό ένα τμήμα του αναρχισμού από την ΟΑΚΚΕ, να εφημερίσει γενικότερα μια “ζώνη ασφαλείας” επί ποινη θανάτου για όσους μέσα στο λαό θέλουν ή έχουν την πρόθεση να τη διασχίσουν.

Όμως αυτή η επιστολή είναι κιόλας μια πολύ προωθημένη κίνηση για να είναι αυθόρμητη. Οκτώ ημέρες πριν ήταν απευθείας το ψευτοΚΚΕ που μέσα από τις σελίδες του *Ριζοσπάστη* δημοσίευε, δηλαδή ενέκρινε σαν κομματικό όργανο, επιστολή των ίδιων σε περίοπτη θέση στις 21/11, στη σελ. 39.

Γράφουν, λοιπόν, με “αφορμή” την προβοκατόρική επίθεση στα γραφεία του ψευτοΚΚΕ στην Αχαρνών:

«“Αναρχικό” και “ακροαριστερό” είναι πλέον το παρακράτος. Και το κινούν αυτοί που ωρύονται κατά των... παρακρατικών Ναξάκηδων! Έτσι και τώρα: Η αστυνομία τους ψάχνει κι αλλού... Να μην κουράζονται. Η Ασφάλεια δε συνεργάζεται συνεργάζεται με κανέναν άλλον παρά μόνο με κρυπτοναζί που παριστάνουν τους αντιφασίστες.

Ολόκληρος αυτός ο χώρος είναι παρακρατικό δημιούργημα και χρησιμοποιείται για τις ανάγκες της άρχουσας τάξης και των εκπροσώπων της. Από και στρατολογούν τραμπούκους. Οι απροκάλυπτοι ακροδεξιοί τους οποίους υπονοεί, προς παραπλάνηση δημοσίευμα απογευματινής εφημερίδας δεν τους κάνουν τώρα πια. Τους συντηρούν ως μπαμπούλα μόνο και μόνο για στάχτη στα μάτια μας, αλλά και για να ταυτίζονται μαζί τους ως φασίστες, εθνοφασίστες κλπ, όποιον δεν συμφωνεί με τα “αριστερά” και “κεντροαριστερά” αίση.

Άλλωστε, μήπως είναι η πρώτη φορά που αυτοί οι αλήτες επιτίθενται στο ΚΚΕ και σε άλλους;

Τους έχουμε μάθει πια, υποκινητές και υποκινούμενους. Μια ματιά να ρίξει κανείς στην προπαγάνδα των μεν και στις προκηρύξεις των δε, αντιλαμβάνεται τη συγγένεια: Αφρισμένη κομμουνιστοφαγία, Κουρδοφαγία, Σερβοφαγία, “Ελληνοτουρκική φιλία”, επιλεκτικός “διεθνισμός” κι “ανθρωπισμός”... Αυτά είναι μερικά απ’ τα κοινά σημεία που ενώνουν τη νεοταξική Κου-Κλοξ-Κλαν με τις μαύρες κουκούλες και τους νεοταξικούς πατρώνες της».

Αν δημοσιεύουμε τον παραπάνω λίβελλο είναι για να δείξουμε το χαρακτήρα και τη σημασία αυτής της επίθεσης. Αυτό το μεγάλο απόσπασμα είναι ειδικά γραμμένο για τα μέλη και τη βάση του ψευτοΚΚΕ και αφού προώθησε εκεί τη γραμμή εμφανίστηκε πιο πολιτισμένο για να απευθυνθεί στους αναγνώστες της *Ελευθεροτυπίας*. Πρόκειται για μια άλλωτε μετωπική και άλλωτε έμμεση επίθεση ενάντια στην ΟΑΚΚΕ και ταυτόχρονα σε ένα τμήμα του αναρχισμού που διαχωρίστηκε από τους φαιοκόκκινους και κατάγγειλε το σερβικό φασισμό για την εθνοκά-

θαρση. Ασφαλώς το ψευτοΚΚΕ μπορεί να γνωρίζει άριστα τις πολιτικές ζυμώσεις στον αναρχικό χώρο από τα μέσα ενώ εμείς μπορούμε να τις διαπιστώσουμε από την ανοιχτή πολιτική του στάση (αφίσα, εφημερίδα). Και αυτό που διαπιστώνει φαίνεται ότι ενοχλεί αφάνταστα το ψευτοΚΚΕ. Ακριβώς γιατί όσο και αν ταυτόχρονα χρησιμοποιεί το πολιτικό ρεύμα του αναρχισμού ποτέ δεν το αφήνει να αυτονομηθεί πολιτικά και πολύ περισσότερο να ενωθεί με το συνεπή διεθνισμό και τον αντιναζισμό.

Από κάθε άποψη μπαίνουμε σε μια νέα εποχή και δεν θα είναι καθόλου παράξενο αν τη σκυτάλη της συκοφαντίας πάρουν τώρα τα τάγματα εφόδου του μικροαστικού αντικαπιταλισμού, ανοιχτά πια (εξωκοινοβουλευτική “αριστερά”). Όταν ο μαέστρος κουνάει την μπαγκέτα όλη η “κόκκινη” ορχήστρα παίζει στο γνωστό ρυθμό. Όμως κανένα ψέμα και καμιά βρώμικη εκστρατεία δεν μπορεί να αντέξει για πολύ απέναντι στα γεγονότα της ζωντανής πραγματικότητας. Γιατί οι φαιοκόκκινοι χωρίς κιόλας να το καταλαβαίνουν διαπαιδαγωγούν από την αντίστροφη και σε μαζική κλίμακα ενώ ταυτόχρονα οι αντιστάσεις που συναντούν στην πρόελαση τους και οι αντιθέσεις που τους διαπερνούν δημιουργούν τεράστια ρήγματα για να διδαχτούν οι δημοκράτες.

Είναι χαρακτηριστικό το εξής γεγονός. Μετά την επιστολή στην *Ελευθεροτυπία*, ο σύντροφος μας Κ. Κούτελος έστειλε απάντηση που δημοσιεύτηκε στις 3/12 στην ίδια εφημερίδα και την οποία δημοσιεύουμε παρακάτω. Δυο μέρες μετά, 5/12, ο κυριακάτικος *Ριζοσπάστης* δημοσιεύει σε περίοπτη θέση (σελ. 47) παρόμοια επιστολή επίθεσης για τους συγκεκριμένους αναρχικούς με τίτλο “κατευθυνόμενα θρασίμια”. Μόνο που εδώ αρκείται στο να τους ταυτίσει με τον αστό δημοκράτη Ι. Πρετεντέρη, αρθρογράφο στο *Βήμα*, τον οποίο ονομάζει “ένα από τους επίσημους προπαγανδιστές της Νέας Τάξης”. Για να στηρίξει αυτή την κατηγορία απομονώνει αυθαίρετα ένα απόσπασμα από άρθρο του για τις αντιδράσεις των φαιοκόκκινων ενάντια στον Κλίντον. Αλλά εδώ την επιστολή υπογράφει μόνο η Φ. Λέκκα.

Στην επιστολή που έστειλε στην *Ελευθεροτυπία* ο σ. Κώστας Κούτελος, και την οποία δημοσίευσε με τίτλο “Φαιοκόκκινο Μέτωπο”, αναφέρονται τα εξής:

« Σε επιστολή τους που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα σας στις 29/11 οι Γ. και Φ. Λέκκα ανέμεσα στ’ άλλα και από σπόντα κατηγορούν την ΟΑΚΚΕ για “κρυπτοναζιστική” οργάνωση. Είναι φανερό ότι αυτό που εξόργισε τους επιστολογράφους είναι οι θέσεις που υπεράσπιζε ανοιχτά η ΟΑΚΚΕ ενάντια στο σέρβικο και το ρώσικο φασισμό. Χτες ήταν η Βοσνία και το Κόσοβο, σήμερα είναι η Τσετσενία.

Προφανώς επειδή δεν μπορούν να αντιπαραθέσουν επιχειρήματα εκτοξεύουν λάσπη. Αυτό είναι χαρακτηριστικό του πολιτικού και ιδεολογικού στρατοπέδου που εκπροσωπούν και το οποίο έχει σαν ηγεμόνα του το λεγόμενο ΚΚΕ. Δεν είναι τυχαίο που μια εκτεταμένη έκδοση της επιστολής των ίδιων δημοσίευσε, δηλαδή ενέκρινε ο “Ριζοσπάστης” στις 21/11 (σελ. 39).

Όμως είναι ακριβώς αυτός ο χώρος που μοιράζεται κοινές πολιτικές θέσεις, στα βασικότερα ζητήματα της εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής στη χώρα μας, με τους ναζιστές της “Χρυσής Αυγής” και κάθε άλλη αντισημιτική και υπερδεξιά φράξια της αστικής τάξης. Η ΟΑΚΚΕ έχει καταγγείλει σαν φαιοκόκκινο αυτό το μέτωπο από την πρώτη στιγμή και έχει αποκαλύψει ότι το διεθνές του κέντρο είναι η συμμαχία των εθνοκομμουνιστών του Ζιουγκάνοφ με τους ναζιστές του Μπαρκασάφ και τους άλλους ρώσους “πατριώτες”. Η προπαγάνδα αυτού του μετώπου με πρόσχημα τον “αντιιμπεριαλισμό” αθώνει κάθε τραμπούκο, που βρίσκει προστασία από το ρώσικο ιμπεριαλισμό και τη στρατηγική του, του “ορθόδοξου τόξου” και ενοχοποιεί τα θύματα του. Ο αντιδυτικισμός του είναι ίδιος με τον αντιαγγλισμό και τον αντιαμερικανισμό των χιτλερικών το 1930 και το 1940.

Αυτό που κάνει τους φαιοκόκκινους να χάνουν την ψυχραιμία τους απέναντι στην ΟΑΚΚΕ είναι ο συνεπής διεθνισμός της και η σύγκρουση της με το ναζισμό, παλιό και σύγχρονο, σε όλα τα επίπεδα. Είναι γελοίο να επιχειρούν να αντιστρέψουν τις κατηγορίες που τους αποδίδουμε».

ΕΛΣΙΝΚΙ: ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

τραγουδι που θέλει να ακούει η Ρωσία, ενός Σημίτη που έχει κάνει τον διεφθαρμένο και άρπαγα αρχιπράκτορα της Στάζι και της Κ.Γ.Β οικονομικό αυτοκράτορα της χώρας.

Το είδος της εξομάλυνσης με την Τουρκία το περιγράφει καλύτερα από όλα η “ειδησούλα” που πέρασε σε ένα άρθρο του Βήματος της Κυριακής 12 του Δεκεμβρη. Ο Γ. Παπανδρέου λοιπόν έχει αποφασίσει να “δημιουργηθούν λειτουργικοί δεσμοί ανάμεσα στις επιχειρηματικές κοινότητες των δύο χωρών”. Σε αυτά τα πλαίσια “ο κ. Γ. Παπανδρέου έχει πάρει την πρωτοβουλία να καλέσει ομάδα μεγάλων επιχειρηματιών με τη συμμετοχή των κ.κ Σ. Κόκκαλη, Ι. Κωστόπουλου, Γ. Μπόμπολα για να εγκαινιάσουν μια διαδικασία διαλόγου με τους τούρκους ομολόγους τους στο πλαίσιο μιας Συνδιάσκεψης από την οποία θα προκύψει μια μονιμότερη οργανωτική οντότητα”.

Να για ποιους λόγους είναι ενθουσιασμένοι οι Τούρκοι ισλαμιστές για το Ελσίνκι (*Βήμα*, 12 Δεκ.) να γιατί ο “ρώσος” Οτσαλάν εκλιπαρούσε την Ε. Ένωση να εξετάσει την υποψηφιότητα της Τουρκίας “ανεξάρτητα από την

δική του υπόθεση” (*Ελευθεροτυπία*, 9/12).

Αυτά όλα περνάνε απαρατήρητα από τύπους σαν τον Μάνο που νομίζει προφανώς ότι έπαξε κι αυτός τον ενεργητικό του ρόλο στη συμφωνία και βγήκε αμέσως να συγχαρεί τον Σημίτη. Στην ανακοίνωσή του υπήρχε μάλιστα μια τερατώδης φρασούλα που δείχνει πόσο οι δικοί μας φιλελεύθεροι θέλουν πάντα να μην χαλάνε τους στρατηγικούς τους δεσμούς με το σοβινισμό. Γράφει η ανακοίνωση συγχαρητηρίων του Μάνου: “Με την απόφαση της Ευρώπης να δεχτεί την υποψηφιότητα της Τουρκίας εξυπηρετούνται όλα τα εθνικά μας συμφέροντα και δημιουργούνται οι προϋποθέσεις να ξαναβρεί ο Ελληνισμός τα ιστορικά του όρια δράσης”.

Ο “ελληνισμός”. Αυτή είναι μια λέξη διαβατήριο για την εξουσία σε τούτη εδώ τη χώρα, αλλά δεν έχει σχέση ούτε με Ευρώπη, ούτε με Ειρήνη. Δείχνει μόνο πόσο πολύ το παιχνίδι της δημοκρατίας έχει χαθεί για την αστική τάξη. Η μεγάλη ευθύνη ήταν και είναι στα χέρια των δημοκρατών του λαού. Οι φιλελεύθεροι τώρα και για πολύ καιρό θα δουλέψουν σαν εφεδρεία των ρωσόφιλων τύπου Σιμήτη-Γ. Παπανδρέου-Λαλιώτη-Δαμανάκη.

Γιατί ακυρώθηκε ο διαγωνισμός της ΔΕΘ

Αφού η κυβέρνηση ανάγκασε τον Λαμπράκη να αποχωρήσει από τον διαγωνισμό για τη ΔΕΘ μέσα από στήμενους όρους, τελικά τον ακύρωσε τελείως.

Όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης βγήκαν να καταγγείλουν την ακύρωση ως παραχώρηση στον Λαμπράκη. Αλλά, αν ο Λαμπράκης ήταν ο ευνοούμενος από την κυβέρνηση για το διαγωνισμό της ΔΕΘ δεν θα χρειαζόταν καθόλου όλα αυτά, δηλαδή πρώτα να τον κρεμάσει και μετά να του δώσει το δωράκι του.

Η ακύρωση του διαγωνισμού της ΔΕΘ είναι απλά άλλη μία ιδιωτικοποίηση που δεν προχωρά επειδή δεν υπάρχει εκπρόσωπος του ρώσικου κεφαλαίου για να την αναλάβει.

Ρωσοκινέζικη συμφωνία

ΕΤΟΙΜΟΣ Ο ΑΞΟΝΑΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Σαν κεραυνός εν αιθρία έπεσαν οι πρώτες ομοβροντίες των δηλώσεων Γέιτςιν κατά την πρώτη μέρα της συνάντησης που είχε στο Πεκίνο με τον Ζιάνκ Ζεμίν, προκαλώντας για άλλη μια φορά την πικρή γεύση στα στόματα των δυτικών ηγετών.

“Ο Κλίντον - αναφερόμενος στην αμερικάνικη αντίδραση για την Τσετσενία - ξέκασε ότι η Ρωσία έχει πλήρες πυρηνικό οπλοστάσιο και αποφάσισε να μας δείξει τα μπράτσα του... Δεν πρόκειται ποτέ αυτός μόνος του να υπαγορεύσει στον κόσμο που θα ζει, πως θα δουλεύει και θα ξεκουράζεται. Ο κόσμος είναι πολυπολιτικός, όπως συμφωνήσαμε με τον πρόεδρο της Κίνας. Εμείς θα υποδεικνύουμε στον κόσμο και όχι αυτός”.

Αυτή η τρομακτική σε πολιτικό μέγεθος δήλωση κάτω από άλλες περιστάσεις θα ισοδυναμούσε με το κλίμα έναρξης ενός παγκόσμιου πόλεμου, αν δεν υπήρχε η αμέσως καθυστερημένη “διευκρίνιση” του καγκεμπίτη Πούτιν στους δημοσιογράφους.

“Οι σχέσεις Ρωσίας - ΗΠΑ και των ηγεσιών τους είναι πολύ καλές” και πως “οι δηλώσεις των δύο προέδρων δεν έχουν σκοπό να εγκαινιάσουν μια περίοδο ψυχρό-

τητας”.

Πάντως μη φανταστεί κανείς ότι οι διευκρινίσεις Πούτιν, έβαζαν τα πράγματα στη θέση τους, αφού ο ίδιος παρακάτω υπογραμμίζει ότι “η πυρηνική παράμετρος στην αμυντική πολιτική της Ρωσίας υπήρχε και θα υπάρχει”. Και όπως είναι φυσικό αυτές οι έξυπνες τακτικές της Ρώσικης διπλωματίας δεν θα είχαν ανάλογη επιτυχία εάν δεν ακολουθούσε η βοηθητική δήλωση Κλίντον, ο οποίος ως συ-

νήθως προέτρεψε τους πάντες “να μη λαμβάνουν πολύ σοβαρά τον Γέλτσιν” και κάλεσε τους δημοσιογράφους “να μην επιμείνουν στις δηλώσεις των ηγετών, αλλά στην ουσία, στον εάν είναι σωστή ή όχι η πολιτική της Ρωσίας και αν αποδειχθεί αποτελεσματική” (Ελευθεροτυπία, 10/12).

Πάνω σ’ αυτό το ευνοϊκό για τους Ρωσοκινέζους έδαφος, διαμορφώθηκε το πνεύμα των συμφωνιών της επόμενης μέρας, όπως είχε εξάλλου προσχεδιαστεί μεταξύ των δύο υποψηφίων βιαστών της ανθρωπότητας, του άξονα Μόσχας - Πεκίνου.

Την πρώτη μέρα των συζητήσεων συμφωνήθηκε η διευθέτηση των συνοριακών διαφορών, καθώς οι οικονομικές σχέσεις και η στρατιωτική συνεργασία (μη ξεχνάμε πως η Ρωσία είναι ο κύριος προμηθευτής όπλων της Κίνας τα τελευταία χρόνια).

Το σημαντικότερο όμως γεγονός

σε αυτή τη συνάντηση ήταν η υποστήριξη της Κίνας στη ρώσικη επίθεση στην Τσετσενία και η αντίστοιχη υποστήριξη της δεύτερης προς την πρώτη στο θέμα της Ταϊβάν.

Μάλιστα στο κοινό ανακοινωθέν οι νεοχιτλερικοί δηλώνουν απερίφραστα: “Η Ρωσία υποστηρίζει τη βάση αρχών στάση της Κίνας στο θέμα της Ταϊβάν. Η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας υποστηρίζει την επίθεση της Ρώσικης Ομοσπονδίας εναντίον των Τσετσένων τρομοκρατών και των αποσχιστικών δραστηριοτήτων” ενώ παρακάτω για να μην υπάρξει “παρεξήγηση” λένε ότι “η σινορωσική συνεργασία δεν στρέφεται εναντίον τρίτων χωρών αλλά έχει σαν στόχο να προστατέψει ζωτικά εθνικά συμφέροντα” (Ελευθεροτυπία 11/12).

Έτσι αργά και σταθερά οι δύο φασισμοί φτιάχνουν το ενιαίο τους ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο και ενισχύουν τη θέση τους, έναντι των

απαθών δυτικών. Σ’ αυτά τα πλαίσια χωρίζουν και τις ζώνες δικαιοδοσίας. Οι μεν Ρώσοι την Ευρώπη, η δε Κίνα τη Ν.Α. Ασία και την Αυστραλία.

Η Ταϊβάν προορίζεται για το πρώτο ορεκτικό πιάτο στο μακρύ βιομενού των Κινέζων σοσιαλφασιστών, γι’ αυτό στην πρώτη φάση φρόντισαν να την απομονώσουν με αμερικάνικη μάλιστα έγκριση. Δεν πρέπει να θεωρηθεί καθόλου συμπτωματικό το γεγονός ότι οι ΗΠΑ συμφώνησαν να μην υποστηρίξουν την ένταξη της Ταϊβάν σε κανένα διεθνή οργανισμό, παραδίνοντας ένα λαό είκοσι εκατομμυρίων στους χασάπηδες.

Αυτό είναι το νόημα της Ρωσοκινέζικης συμφωνίας. Αυτή η συμφωνία άναψε το πράσινο φως για το αιματοκύλισμα του Καύκασου και της Ταϊβάν.

Γι’ αυτό οι λαοί πρέπει να οργανώσουν επειγόντως την αντίστασή τους.

Επιβεβαιώνεται η εθνοκάθαρση στο Κόσοβο

Τον τελευταίο καιρό άνοιξε μέσα από τον ελληνικό και ξένο Τύπο ένας διάλογος σχετικά με τον αριθμό των δολοφονημένων από τους σέρβους φασίστες Αλβανών στον πόλεμο στο Κόσοβο.

Δημοσιογράφοι έλληνες, όπως ο συντάκτης της Ελευθεροτυπίας Γ. Τριάντης, ο Α. Παπαχελάς και ο Χ. Μιχαηλίδης, αλλά και ξένοι όπως ο John Laughland υποστηρίζουν ότι ενώ το ΝΑΤΟ αρχικά είχε εκτιμήσει 100.000 νεκρούς, σταδιακά τους μείωνε με αποτέλεσμα σήμερα να έχουν βρεθεί μόνο 2.000 πτώματα σε ομαδικούς τάφους (άλλοι μάλιστα τους κατεβάζουν σε 670), ή ότι ομαδικοί τάφοι δεν υπάρχουν ή ότι κανένας από αυτούς δεν περιέχει πάνω από 15 πτώματα. Δηλαδή, σύμφωνα με αυτά τα στοιχεία υποστηρίζεται ότι ουδέποτε υπήρξε εθνοκάθαρση στο Κόσοβο.

Σ’ αυτή τη λαίλαπα της πλήρους αντιστροφής της αλήθειας απάντησαν δημοκράτες πολιτικοί και δημοσιογράφοι, όπως ο Α. Ανδριανόπουλος, οι “Ιοί”, και ο Τ. Μίχας. Ποτέ το ΝΑΤΟ δεν υπολόγισε τον αριθμό των θυμάτων σε 100.000. Ο αμερικάνος υπουργός Άμυνας, Κοέν, είχε κάποια στιγμή δηλώσει ότι: “100.000 άνδρες στρατεύσιμης ηλικίας έχουν χαθεί... Πιθανόν να έχουν δολοφονηθεί”. Μία εκτίμηση για τον α-

ριθμό των δολοφονημένων από την πλευρά των Άγγλων είχε ανεβάσει πάνω στον πόλεμο τον αριθμό τους σε 10.000, που φαίνεται να είναι και το πιο πιθανό τελικά. Έχουν βρεθεί 2.108 πτώματα μόνο στους 195 από τους 529 τάφους που έχουν εντοπιστεί συνολικά, αλλά δεν έχουν ερευνηθεί ακόμα. Με λίγα λόγια δεν έχουν ερευνηθεί ούτε οι μισοί τάφοι. Εάν μάλιστα προστεθούν και τα διαμελισμένα και καμένα πτώματα, καθώς οι σέρβιοι φασίστες προσπάθησαν να εξαφανίσουν τις αποδείξεις της γενοκτονίας με καύση των σωμάτων τότε ο συνολικός αριθμός των θυμάτων υπολογίζεται με ασφάλεια στις 10.000. Δεν γνωρίζουμε βέβαια, αν ένα τέτοιο νούμερο πληρεί τις προϋποθέσεις της γενοκτονίας για τους εγχώριους φιλοσέρβους...

Οι “Ιοί” παρομοιάζουν όσους δεν δέχονται την ύπαρξη εθνοκάθαρσης με τους απριλιανούς που μέχρι σήμερα ακόμα αρνούνται την ύπαρξη νεκρών στο Πολυτεχνείο. Τέλος, ο Α. Ανδριανόπουλος σε μια απάντηση-καταπέλτη προς τον Γ. Τριάντη (Ελευθεροτυπία, 1/12), λέει μεταξύ άλλων: “Ενώ ολόκληρος ο πολιτισμένος κόσμος συγκλονίζεται από τις σχετικές αποκαλύψεις, ο κ. Τριάντης, αντί να αισθάνεται οδύνη και να σιωπά, επαίρεται. Βρίσκει τον αριθμό των πτωμάτων μικρό (!)... Ο καθένας μπορεί

να κάνει εκτιμήσεις για τον αριθμό των θυμάτων που περιέχουν οι τάφοι. Αποτελεί όμως προσβολή στην ανθρώπινη νοημοσύνη και έκρηξη ασυνειδησίας να επιχειρεί κάποιος με παραληρηματική αφέλεια επειδή οι νεκροί που αποκαλύπτονται, ή όσοι τέλος πάντων έγινε δυνατό να βρεθούν, είναι κατά τι λιγότεροι από τις αρχικές εκτιμήσεις”.

Οι φίλοι του σέρβικου φασισμού προσπαθούν τώρα να ξεπλύνουν τη συμπεριφορά τους, καλυπτόμενοι πίσω από τα εγκλήματα που τώρα κάνει ο άλλος φασισμός, εκείνος του UCK, ενάντια στα υπολείμματα των Σέρβων του Κόσοβου. Όμως δεν θα τα καταφέρουν. Όχι μόνο γιατί οι δημοκράτες ξέρουν να κρίνουν και να καταγγέλλουν και τον UCK, αλλά γιατί ο ανυπέβλητος δάσκαλος και της εθνοκάθαρσης στα Βαλκάνια, αυτός που και στο Κόσοβο ήρξατο χειρών αδικιών είναι ο σέρβικος νεοναζισμός.

Ζαϊρ-Κονγκό: Το πλουτώνιο στα χέρια του σοσιαλφασισμού

Από τη στιγμή που ο νεοναζί-δολοφόνος Λοράν Καμπίλα κατέλαβε το Ζαϊρ, βύθισε τη χώρα στη μεγαλύτερη καθυστέρηση και εξάρτηση, και το λαό του Ζαϊρ στη μεγαλύτερη δυστυχία. Αυτός ο αιμοσταγής δικτάτορας έχει ήδη διαπράξει πολύ σοβαρά εγκλήματα όπως είναι η σφαγή των Χούτου της Ρουάντα που είχαν καταφύγει στο Ζαϊρ και αργότερα των Τούτσι του Ζαϊρ.

Αυτό, λοιπόν, το υποκείμενο έχει μετατρέψει τη χώρα του σε πεδίο δράσης του διεθνούς σοσιαλφασισμού. Είδαμε να παρελαύνουν σε έδαφος της ανγκολέζοι, ναμιμπιανοί, ζιμπάμπουανοί καθώς και σέρβιοι μισθοφόροι. Τώρα έρχονται να προστεθούν στον κατάλογο των κατοχικών στρατών και βορειοκορεάτικα στρατεύματα!

Σύμφωνα με το περιοδικό “Newsweek”, 18/10/1999, βορειοκορεάτικα στρατεύματα βρίσκονται σ’ ένα ορυχείο ουρανίου στο Σινκολόμπε, 100 μίλια νοτιοδυτικά του Λουμπούμπασι. Σύμφωνα με το σχετικό άρθρο, οι ίδιες πηγές αναφέρουν ότι βορειοκορεάτες πιστεύεται ότι βοηθούν να εκπαιδευτεί ο συμμοριτικός στρατός του Προέδρου Καμπίλα στο Λουμπούμπασι και την πρωτεύουσα Κινσάσα. “Αυτό που πραγματικά έχει ανησυχήσει την Ουάσιγκτον είναι το τι θα μπορούσε να πάρει η Βόρεια Κορέα σαν αντάλλαγμα. Το πρόγραμμα παραγωγής πλουτωνίου της Πιονγκ Γιανγκ μπλοκαρίστηκε με μια συμφωνία που υπογράφηκε το 1994 μαζί με τις Ενωμένες Πολιτείες και την Ιαπωνία. Αν η Πιονγκ Γιανγκ θελήσει να ματαιώσει τη συμφωνία, ο εμπλουτισμός με ουράνιο θα ήταν ένας λογικός δρόμος για να ακολουθήσει”. Ο Καμπίλα είναι ένα ανδρείκελο που τοποθέτησε το Κρεμλίνο για να ελέγχει τα κοιτάσματα ουρανίου της Αφρικής, τα απαραίτητα για την παραγωγή πυρηνικής ενέργειας, και για να προκαλέσει την ενεργειακή ασφυξία της Ευρώπης έτσι ώστε να μπορεί να την κατακτήσει ευκολότερα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Αγαπητοί αναγνώστες,
Λόγω εορτών το επόμενο φύλλο της Νέας Ανατολής θα κυκλοφορήσει την Πέμπτη 30 Δεκέμβρη.

